

Ainult kaks sõna:

OLEVI TANTSUSAALID!

MIS TÄHENDUS ON NEIL?
See saladus hakkab selguma 5. lk

reatoimetus ja talitus Tallinnas, Tõnismägi 7—2.
Avatud kl. 5—6 p. l. välja arvatud kolmapäeval.
Telef. 471-43. Posti jooksev arve 725. Tartu
esindus Rüütli 16, telef. 19-20, avatud kl. 9—3.
Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“. Toime-
taja H. Agu. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt.

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45,
3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—.
Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu
kõik postiasutused. Kuulutuste hind: tekstis 14 s.
ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel vee-
rul. Kuulutused värvitrukis erikokkuleppel.

Nr. 5

Neljapäeval, 1. veebruaril 1940

VIII aastakäik

Külmal ajal mõjub see pilt tõesti soojendavalt!

VAMPIIR

SPIONAAŽ BALKANIL

Kõrtsmik oli arglikult kõssi tõmbunud ja vah-
tis hirmunud silmil jutustajale otsa.
„Jah, sõber Boris,“ vastas ta väriseval häälel,
„ja siis lendas vampiir üle haudade ja —“
„Jah, just nii see oli, Nikodem Vukovič,“ jat-
kas ühesilmaline, „nagu hall udujuga tõusis ta
lagunenud kabeli tagant ja sakiliste nahkhiiretiiba-
dega õhku piitsutades lähenes ta kummaliselt vaa-
ruvate hüpetega minu kaarikule. Juba nägin
selgesti rohekalt helkivaid silmi ta kangestunud,
lihata surnupalges, kui mulle mu surija isa õpe-
tatud nõiasõnad äkki meele tulid.“
„Möödu minust, sa paha vaim, Jumal andku
sulle rahu,“ palvetasin ma pead vaipa mähkides,
mis kattis mu vantroeli.
Jäise tuulehoona pühkis ta üle kaariku kum-
mi, vastik umbne mädahais mässis mu endasse
ja kaugelt kostis ere naer mu kõrvu.
Tund hiljem jõudsid inimesed Hirsovast kohale
— nad olid hobuse jälgi mööda tulnud — ja
leidsid mu meelemärkuseta olekus leierkastil la-
mamas.

Teisel päeval valitses lõbus tralling „Püha
Jüri“ külakõrtsi ees. Bulgaaria sõdurid, kes teel

olid mäekitsuse kindlustusse, asusid väikeses küla-
kõses laagrisse puhkusele ja Nikodem Vuko-
vičil ning ta teenijal, vanal kurdil Maral, oli
palju tegemist „slaborizi“ ja koduõlle ettekand-
misega.
Kõrtsieelsel väljal küpses ora otsas „jaraz“ ehk
jäär, mille liha kuulus rahvusliku toidu hulka, ja
sadandetest karedaist kõrdest kostis mürisev laul
Boris Neobratševi vantroeli saatel.
„Šumi Mariza“, Bulgaaria rahvuslik hümm,
mühas üle avara välja ja isegi ohvitserid seisid
kaares uue suure oreli ümber ja laulsid vaimus-
tatult kaasa.
Järgmisel päeval jõudis Boris Neobratšev oma
vantroeliga, mille viisid isamaatundeid sütitasid,
Opoltšeni pataljoni eesotsas Gabrovosse. Üleöö
oli ühesilmaga mängumees ühemeelselt pärisvaen-
lase, türklaste, vastu sõttamineva sõjaväe ühis-
konda vastu võetud, sest ta oli täisverd bulgaar-
lane ja ta vantroel ei mänginud ainult „šumi
Mariza“t, vaid ka hoogsaid masurkasid ja krakov-
jakke.
Mäekitsuse kindluse kaljukoobastesse oli õudne
külaline ilmunud. Igal hommikul ja õhtul avanesid

Pisut juttu õpilastest ja kohvipoes

Lugupeetud ristirahvas!

Siis teps kohe olen julge, kui tarvitada võin
ma sulge. Tutvustanud olen juba, käes mul sules-
tamise luba. Sedapuhku juttu teen: õpilastel komme
peen, veetvad aega kohvipoes, nagu vanadel on
moes. Lauas salkkond õppureid, ruugejuukseid, pu-
napäid. Nagu kohvitantel veres, nii ka jutt on noor-
te peres. Räägitakse läbi-segi, kuidas keegi „poppi“
tegi, üks siis küsib nagu kombeks: mida õppima
peab homseks? Nähtavasti ta siis magas, kui õpe-
taja ülesandeid jagas. Valjusti naerdakse ja ollaks'
harras, — peagi nähtavalle ilmub piibuvarras. Pii-
butogi käib lauas suust suhu, igaüks tõsist juttu ja
paksu suitsu puhub. Poliitikat ja kõike muud, mis
maailmas uut. Kõiges selles suitsevas kremplis on
õppur täielikus sõiduvees, tänapäeva kultuuritemp-
lis on vanadest ta kaugel ees. Mõõnma siin küll
peaksin seda, kriipsutama mõnda rida, Eliitnooru-
rid, milleks on meil siis liuväljad, kelgumäed ja
muud lõbud, naljad, teie neist ei pea üldse lugu,
istute kohvikus nagu vanem sugu. Arvate, et
olete siis täiskasvanute moodi, kui siidsukkis või
„oktoober“ pääs jalutute kohvipoodi. Seal te oma
napid taskurahad välja traalite ja teistega üheskoos
siis läbi praalite. Veelkord, kohvik on ikkagi ees-
kätt täiskasvanuile ja siis alles kõigile muile.

Kodanik Kohmus.

MINU ESIMENE TUTVUS

on meie lehe järgmise võistluse teemaks.

Palju auhindu.
Huvitav korraldus.

Järgmine number toob selle
kohta lähemaid teateid.

Teatage ülaloodust ka oma
sõpradele ja tuttavale!

väravad ja lihtsad hõõveldmata laudadest puusär-
gid kanti sealt välja naabruses asuvatesse surnu-
aedadesse, kus neile lupja peale puistati ja nad
koguhauda maha maeti.
Sõjaväearstid ja arstiteadlased Playdynst ja
Sofia seletasi soojatõve tekkimist halva pinnavee
tarvitamisega, kuid sõdurid ei uskunud neid —
nende arvates oli see vampiir.
Boris Neobratšev, kes kindrali loaga sõjaväe-
leerides ja -laagrites oma vantroeliga ringi käis
ja tarvitud mööda kas laulu- või tantsuviise män-
gis, oli vahitule ääres sõduritele õudsest vaimust
pajatanud, kes elavaid lammatas ja surnuid rahu-
likult puhata ei lasknud.
„Enne ei lõpe see suur suremine,“ ennustas
sünge näoilmega mees, „enne, kui õnnestuste alga-
taja, bojaar Fadei Miritš, kes mäekõrgustikule
Rudnovo surnuaeda on maetud, teie kuulidest ja
tules karastatud tammeerast pole läbistatud. —
„Kuid vaadake ette,“ nii lõpetas mees oma juttu,
„et teie ohvitserid sellest midagi ei kuuleks;
nad on Sofia koolides käinud ega pea enam lugu
esivanemate usust.“

(Järg 5. lhek.)

Lehekülgi

tütarlapse päivikust

Marja L.

Maria kirjutab...

Marja on 16-aastane blona advokaaditütar Tallinnast, kes õpib gümnaasiumis. Ta evib imelikul kombel kaks isa. Nimelt on ta isa ja ema lahutatud ja ema on teistkordselt abielus härraga keda Marja kutsus isaks, kuna ta päris-isa on talle papi ja ema mamm. Ta evib üliõpilasest õe Riina ja aspirandist kasuvenna Peetri.

Esmaspäeval, 29. jaan.: Täna sain sellise vembuga hakkama, et tegin koolist poppi. Nimelt oli tänaseks kole palju korrata saksakeele grammatikat, mida ma kunagi pole korralikult õppinud, sest kirjutati saksa keeles kaunis vigadeta selletagi. Pealegi on kõige suurem kangelastöö õppida laupäeval ning pühapäeval, ja selline kangelane ma ep ole! Nii siis tõusin hommikul mammi silme ees küll vilkalt voodist välja, kuid langesin taas hoiates tagasi, sest mind olid tabanud kõhukrambid! Terve perekond pidas konsiiliumi, et millest küll võib too äge kõhuvalu tingitud olla, ja siis meenutati, et me pühapäeva õhtul sõime suitsukala, ja mina muidugi kinnitama, et sõin seda eriti suure isuga. Nii siis: kalamürgitus! Ah, taevake, oleks ma vaid ette teadnud, millisele kohutavale ravikuurile pean alluma, oleksin välja mõtelnud mõne kergema haiguse. Pidin neelama riitsinust (öök — praegu süda üveldab sellele mõeldes) ja veel teisigi kõhtulahtistavaid arstimeid. Ning siis muidugi jäingi päris haigeks ja ühe teatud ukse link käis päeval pidevalt üles-alla...

Lõunapaiku lamasin kahvatuna ja roidununa voodis ja kaalutlesin probleemi kallal, et kas vast süiski poleks olnud targem süveneda veidi saksa keele grammatika saladusisse.

No jah, mu papi südametunnistus ei näi päris puhas olevat, ega ta muidu poleks saatnud mulle laupäeval kingiks võluva tumesinise suusadressi oivalise kireva ka-

puutsiga. Ühel õhtul kinost väljudes nägin teda nimelt kõndivat käelt kinni daamiga, kes osutus muidugi jälle Hilja emaks. Nood kaks näivad kõvasti kurameerivat. On äärmine aeg vahele segada!

Lasksin tellida pealelõunaks Hilja enese juure ja kui plika tuli, jutustasin talle nähtust-kuuldust meie vanemate kohta. Too tüdruk aga vaid naeris patuselt ja seletas, tal polevat midagi selle vastu, kui tema mams abielluks sarnase tuntud jõuka advokaadiga, nagu on seda mu papi! Ja siis jutustas Hilja mulle oma emast, kelle eesnimi on Elsa.

Elsa oli vaeste vanemate laps ja pidi varakult omale leiba teenima, käies kusagil vabrikus tööl. Ta oli aga silmatorkav omi ilu poolest, ja üks vabriku juhtivaid mehi hakkas teda koolitama. Ta tahtis tüdrukuga abielluda, kuid tollele oli hakanud vahepeal meeldima mingisugune tsirkuse artist ja ta põgenes viimasega välismaale. Nüüd õppis ta samuti tsirkuses esinema ja koos oma partneriga, kellega ta vahepeal oli abiellunud, lõikasid nad paar aastat loorbereid. Elsa oli aga temperamentne ja väga äge, ja mingisuguse abielutüli tagajärjel lahkus mees temast ja järgmisel hommikul leiti ta surnult liiklusohvrina. Noor naine jäi nüüd raskesse olukorda, pealegi ootas ta last. See kõik juhtus Londonis. Peale lapse sündi (too laps oligi Hilja) otsis ta odavaid võimalusi kojusõiduks ja trehvas kokku kellegi eesti laevakapteni, kes ta kodumaale toimetas ja temaga ühtlasi abiellus. Seda kaptenit armastab Hilja just kui oma isa ja mina pidasingi teda senini tolle kapteni tütreks.

Proua Elsa ei sobinud aga elulõpuni oma riika ja ägeda iseloomu tõttu ka tolle sageli eemalviibiva merimehega. Pealegi lõonud ta tublisti üleaisa, nagu tütar naerdes pihib! Taevake, kuidas võib ometi nii aukart-

matult rääkida oma emast! Aga nagu näha, see ema ei väärigi teistsugust kohtlemist.

Ja nüüd on too jumalavallatu naine heitnud oma noodad välja minu papi järele! Hilja naerab, et ema peab kindlasti lähemal ajal ükskõik kellega abielluma, sest kaptenist-isast pole viimasel ajal elumärki saadud ja alimendid kipuvad kaduma minema.

Tahan ühel päeval selles asjas papit põhjalikult informeerida.

Eile käisime papiga koos suusatamas. Oli küll tuuline ilm, kuid metsas oli kena olemine.

Mustamäe all sõitsin papist veidi eemale ja kui jälle teda kohtasin, polnud ta enam ükski, vaid vestles pikakasvulise tumehallis suusadressis härraga. Mu süda hakkas haamerdama ja papi tahtis mind esitleda, kuid härra U., sest see ta oli, lausus naerdes: „Ah, pole tarvis, preili Marja on ju praegu mu õpilane.“

Papi tegi imestunud näo ja küsis, kuidas ma pole talle härra U-st kõnelenud, kuna ma harilikult talle kõik kooliuudised ära räägin. Mis pidin ma sellele vastama härra U. kuuldes? Ma tahestahtmatult puhkesin näost hõõguma ja lõin nagu patune silmad maha. Nad muidugi on ühe seltsi vilistlased ja vanad tuttavad. Ja siis kuulsin, et hra U. on õppejõuks tehnikumi juures, ja et meie vanahärra, keda ta praegu asetab, on ta onu.

Nüüd suusatasime kolmekesi ja hra U. õpetas mulle, kuid otstarbekaimalt mäest alla sõita. It was very exciting, ütleksid inglased.

Kui Nõmmel rongile asusime, aitas mind hra U. vagunisse tõusta. Seda nägid pealt paar meie koolipilikut, kes pistsid kohe õhinal pead kokku ja elu eest turtsuma hakkasid. Loodan, et seda ometi härra U. ei näinud.

Meie sõime lunchi „Araabias“. Kirevais rõivais mulatlannad teenisid meid, nad hõljusid meie ümber maalilises riietuses, täitsid oma savikruuse ilusas basseinis veega ja andsid oma janunevaile külalisile juua. Seintel rändavad kaamelid igavesti ida poole, mees kassa ääres on pruunikspõlenud šaik ja ka tantsuorkester on riietatud à la kõrvepojad.

Vaimustusin tollest restoranist, aga Ned ütles, nii on nad siin New Yorgis peaaegu kõik, ameeriklane ei sööks tavalises ruumis.

Meie sõime kanapoegi, salateid ja jäätiskreemi ja meil oli hea olla. Ameerika restoranides saab alati kanapoegi, salatit ja jäätiskreemi — käib seal ees puljong, siis teatakse, et süüakse lõunat, kui puljong puudub, siis on lunch. Too oli nii siis lunch.

„Kuulge, Con, lubage, et olete modelliks mu joonistajale? Kinnitan teile, mul pole kedagi, kes mulle võiks olla nii kasulik kui teie. Ta laseb raseerida vaid teie kokkukasvanud silmakulmud ja siis teie olete täiuslik!“

„Kokkukasvanud silmakulmud teile nii siis ei meeldi, Ned?“

„Otsekoheselt üteldud — ei! Kas see kollegile siis meeldib, Con? — Muide, seda on siin nii kerge parandada.“

„Ja — tööpoolest meeldib mõnele. Olen nende tõttu mitmele maalikunstnikule modelliks olnud, ja just oma silmakulmude tõttu.“

„Maalikunstnikele? Silmakulmude pärast? Ja nad tööpoolest maalivad linal ka teie kokkukasvanud silmakulmud?“

„Ja, loomulikult! Mitte, et ma ise neist oleksin vaimustuses olnud, kuid kunstnikud tõendavad alati, see olevat „iseloomustav“ ja „maali- line“ ja „dekoratiivne“.

Ned asetas pea viltu ja silmitses mind pilusilmil:

„Tööpoolest, ma usun, teie kunstnikel on peaaegu õigus! Põhiti- selt poleks te ilma nende silmakulmudeta enam teie ise; nad moodustavad ühe osa teie raffinemendist. Kunstnikel on neis asjus alati õigus; nad teavad, mis mõjub. Jah, kui ma teid kujutan ette plakaadil, kleitidega kaheksa- ja üheksakümneendaist aastaist — ah!“ Ned pilutas ikka enam — „ja, nendest saaksid aga plakaadid, mida tähele pannakse. Midagi hoopis muud kui see, millega meil ollakse harjunud — ja see on tähtis — too erinevus!“ Ta pilutas jälle.

„Jätke mind rahule oma plakaatidega!“ Pidin naerma ta kiire alistumise üle.

Aga nüüd oli Ned sattunud õieti vaimustusesse.

„Kuulge mind nüüd, Con — olge mu sõber. Selline reklaamjoonis, lantsseerituna õige smartness'iga, võib panna aluse mu tulevikule, teha mind hiilgavaks partiiks. Teie peate saama isegi viis protsenti mu kõikidest lepingutest —“

„Noh, olgu siis —“

„All right —“

Ned viis mind oma joonistaja ateljeesse. Mr. Dorck sai kõik vastavad juhised ja siis lahkus Ned meist, et mõni tund pühendada oma äridele.

Mr. Dorck tegi rida skitse — mõned neist olid tõesti head. Ma istusin seal ja igatsesin Bredo järele, kes lõhnas nii koduselt maalrivä- vide, söe ja kriidi järele. Mr. Dorck oli väga vaimustatud mu silmakul- mudest ja nägi vaeva, et teha ateljee minu jaoks ikka mugavamaks — nii mugavaks, et olin kergendatud, kui saabus viimaks Ned.

Mrs. Thornton oli terve päev otsa rippunud telefoni otsas; kõlita- tati lakkamatult ujumistubli ja musikaalse filosoofia doktori pärast. Ned oli mõned aadressid üles märkinud, mis tema arvates tasusid vaeva. Nüüd pidin homme nende juures õnne proovima.

Meie sõime puljongi, kanapoegi, salatit ja jäätiskreemi restoranis „Carmen Granaadas“, väga veetlevas lokaalis.

Ned ütles, New Yorgis pole ekipuurlasi, polevat aega olla epikuur- lane. Nii siis restoranid ei võistle selles, kellel on peeneimad pääsukese- keeled parimas šampanjas, nad konkureerivad originaalseimate siseruu- mide loominguga. Ja otsustades kõige järgi, mida olen siin näinud, on konkurents noaterav.

Selle peale läksime teatrisse. Olin kirjutanud rea asju üles, mida oleksin meelsaimini näinud; aga Ned arvas, need olevat nii pühalikud ja igavad ja pealegi pole need esietendused, ja ta polevat selline, kes viib daame kohtadele, mis maksavad vaid neli kuni viis dollarit. Seepärast läksime teatrisse „Ziegfield Folies“, kus saime raisata tolle rahustava hulga dollareid, mis olid hädavajalikud Nedi enesetundele, ja nägime kuulsamaid revüügirle, kes minule tundusid nagu kõik revüügirlid.

Siis läksime öölokaali. Meie peatusime ühe maja ees, mis näis mahajäetuna ja väljasurnuna, ja klõppisime, kaks korda lühidalt ja üks kord kõvemalt, uksele — metsiku välimusega mees avas. Too klõppi- mine olevat õieti üleaurune, ütles Ned, see tegevat asja vaid publiku jaoks pikantsemaks ja müstiliselt meelitavamaks. Sest politseinikud selliste öölokaalide ligidal saavad korraliku kuupalga selle eest, et nad ei teaks, mis toimub nende ligiduses — nii siis, nende pärast ei tarvitseks klõppida.

Meie istusime kõrgete laudseinte vahel, mis olid ilustatud „sõja- trofeedega“ (see oli „Meriröövlikoobas“), ja proovisime mitmesuguseid kokteile. Oli hirmus kena ja kokteilid tegid mind sisemiselt nii soojaks ja koduseks.

Ma kõnelesin Nedile Bredost. Ned kahetseb Bredot väga, et pidin maalt välja rändama ja et Bredo ei saa teha dollareid. „Noh, teid ei saa ta enam kunagi tagasi — see on kindel — ja mis hakkab ta siis te- gema? Ta on vist üks neist, kes kunagi ei saa huvi tunda mõnest tei- sest daamist.“ Ned on kindel, et olen nüüd Bredost üle saanud. Ta on ju kõigis asjus nii surmkindel, temal pole kõhklemisi: see teeb elu nii imekergeks ja ebakomplitseerituks.

Kui tulime välja, oli sadanud. Meie sõitsime koju peegelsiledal, öötumedal asfalttänaval, millel gaasilaternad näisid kahekordseina. Ned oli asetanud käsivarre mu piha ümber — meie kihutasime nii välgukii- relt läbi väljasurnud tänavate, et üks liikluspolitseinik tähelepanelikuks muutus ja meid jälgima hakkas. Meie kihutasime tänavast sisse ja tei- sest välja, mootorratas kannul. Ned juhtis kogu aeg vaid ühe käega ja surus mulle, et tõsta tegutsemisiha, väikesi suudlusi laubale. Mina kar- jusin „hei — hei — hei“, oli vähemalt sama põnev kui jalgpallimatšil. Kui peatusime onu Haugeni maja ees, oli liiklemispolitseinik kadunud. Olin nii hirmus vaimustatud Nedist kui autojuhist, et oli otse kahju, et onu Haugen ei elanud linnast väljas. Jäin veel veidiks istuma, enne kui välja astusin. Nüüd alles mõistan ameeriklaste poolehoidu autoasjan- dusele!

Nende hulgas, kes telefoniteel väljendasid oma huvi kuulutaja mit- mekülgse kaitsealuse vastu, oli ka mrs. Marusja Englis. Mrs. Thorn-

Film ja Elu "meeleolu lehekülge"

Kohmakaid riime

Kibe külm on annud järgi...
seekord Mälik ei taband märki...
imelik see asjaolu, —
ahju a'ataks' sakste kolu...
kodanik peab rahast lugu...
pilkeks kadakate sugu...
kallimaks lä'eb postimaks...
praegu sõjarindeid kaks...
juub'lit pidas helilooja...
hokis saime sauna sooja...
elu kaotas emailves...
ilm teps iga päev on pilves...
ajus mõte mul on tiine...
toon siin aktuaalseid riime...

PEILUNG.

ON, KUID POLE KA

„Lill on, aga aroome see ei levital“ tähendas moodsa maja üürnik kibestunult, aknal jäälille nähes.
„Lõng on, aga sukki temaga nõeluda ei saal“ lausus kõnemees jutulõnga katkestades.
„Nael ju on, aga seina ta ei lähel“ vandus kodanik koeranaela tohterdades.
„Kütt on küll, aga püssi teps pole!“ siunas kodanik tuntud seelikukütte.
„Rott küll on, aga lõksu ta ei poe!“ mainis pankrotti näinud tegelane.

HÜVAD SOBRAD!

Kas olete mõelnud, mida teil on **PILA** kaudu ütelda meie lugejaskonnale?

Ootame teie saadetisi ja ütleme juba ette **AITÄH!**

Südamesoove...

12. lk. järg.

SIIN KOLM NOORMEEST soovivad tutvust tütarlastega üle Eesti. Vanus 16—18 aastani. Aadress: Kohtla-Järve postkontor, märgusõna Alfi, Ats ja Peeter.

HALLO TÛTARLAPSED! Siin merimees noor ja rikas, aastais 16, soovib tutvust tütarlastega. Kirj. slt. Tallinna mgs. „Merimehe saatust“.

LP. „VORMIKANDJA 28“. Täna teid kirja eest, palun teatage endast. Teil on kiri slt. A. E.

Naer

Pila

naljariigist heliseb kui kandlihääli mu kõrvus.

Ilusaimaid elamusi

loovad siinsed teravmeelsed read.

Naeru ja rõkkavat meeleolu on aga **m u j a l g i**.

Ilus tantsumuusika

on muinasjutuliste õnnemomentide alus...

Kui olete kurb, avitab teid

OLEVI SAALIDE

PIKK T. 30

noorusüllas õhkkond.

Lugege vaid vastavat teatet viimaselt leheküljelt.

Uusimaid mõisteid

Ventilaator — ese, mis kinos paksu õhu tõttu on kaotanud oma tegevusvõime.

Eesel — loom, kelle nime võib vabalt tarvitada mõne mehe juures.

Põrgumasin — sama, mis abielumehele tema ämm.

Jäähoki — mäng, kus vahekohtunik saab tasuta ringi uisutada — nautides talvelõbu.

Tähtsamat — loetavaim raamat meie kirjandusturul.

Liikva — „kurguloputuse“ aseaine sõja ajal.

Mineerimine — aia okastraadiga üle löömine.

Ulumine — võla kätteküsimine.

Ründamine — kui poisinokatsid hulgana tänaval üht tütarlast seiravad.

Lendleht — kodaniku hirm — oksjoni kuulutus.

Usinus — kui sõbra veksel notari kätte satub.

Äri — kui poodnik veesse lisab piima ja siis segu piimana müütab.

Maismokk — kodanik, kes ostab kokku suhkrutšেকে.

Tulemasin — masin, mille garaaz on vestitasku.

„Ei saa ütelda, et elumured oleksid endiselt rasked! Vanglates on jälle mugavaks koduks ruumi küllalt, kuna saksad tegid meile õhu lähedaks.“

NAGU...

...usaldavaist allikaist kuuleme, on üks kaua- aegne masinamäärija teinud erakordse määrimise, nimelt määrinud ta oma sõbrale vekslit kaela.

...autoriteetseist allikaist kuuldu, on üks pealinna vanemaid kvassivedajaid lõpetanud nüüd vedamise. Mees vedas juba kauemat aega seanahka.

...hästiinformeeritud allikaist kuuleme, on üks endine tuntud tegelane ja pesapallilööja hakanud jälle lööma. Ta lööb nüüd nimelt üle aisa.

...usuteldavaist allikaist kuuldu, on vanameister — tõstja Kurbuste — asunud jälle tõstma. Kurbuste tõstab nüüd raha ja muud liikutavat varandust.

...räägitakse, on üks algaja orelitalaja oma vanade kolleegide poolt porri tallatud.

...tõlevastavaist allikaist kuuleme, on üks noor lapsehoidja oma peigmeest pikemat aega täielises pimeduses hoidnud.

...autoriteetseist allikaist kuuldu, on üks kuulsusriikka tulevikuuga maadleja maadelnud viimasel ajal lootustandvalt eluraskustega.

KOHMUS.

Piparkooke

SEGANE JUTT.

„Ajad segast juttu nagu ringhäälingu spordi- reportaažis,“ sõnas naine mehele, kes äraseletatud olekus jõudis koju varasel hommikutunnil ja püüdis midagi oma vabanduseks lausuda.

RAHVASAADIK.

„Sellest poisist saab rahvasaadik,“ oli küllaste üksmeelne arvamus perekonna silmatähe kohta, kes lakkamatult tüütas oma küsimiste ja pärimistega.

UTLES.

„Maga nagu haigla koridoris,“ urises kindla elukohata kodanik, kui tundis külma linna öömajas.

PEAB OSKAMA.

„Poiss, sa valetad nagu mõni välismaa raadiosaatejaam!“ pöörutas isa pojale, kes igasuguste trikkidega püüdis välja meelitada kinoraha.

VOORIMEHE HOBUNE.

„No-noh, ära ole nii uimane nagu mõni ametnik!“ sundis voorimees oma hobust.

Auhinnaline filmimõistatus

1	2	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	6	12	13	7
2	7	14	3	1	15	4	6	10	5	6	12	1				
3	2	16	9	17	18	6	19	2	4	—	1	9	20			
4	3	4	6	4	1	6	1	9	16	6	10	6	7			
5	3	7	3	7	6	12	12	6	—	5	3	18	9	22	10	22
5	9	14	22	6	12	18	3	10	6	23	—	6	24	2	55	2
7	5	5	15	6	1	22	24	3	23	23	15	—	4	6	6	5
8	5	24	25	9	13	22	7	22	5	6	24	7	22	1		
9	8	6	12	1	15	17	6	1	15	6	10	18	3	11		
10	8	26	2	12	10	6	1	16	2	9	1	23	—	10	13	2
11		12	22	3	11	6	11	22	5	7	11	22	10	4		
12	12	4	3	12	4	6	1	9	12	—	23	2	18	18	9	20

Filmimõistatus.

1. Hiljuti surnud kuulsus. 2. Ameerika filmi- nooruse tuntumaid kujusid. 3. Helifilm Myrna Loy ja Tyrone Poweriga. 4. Nr. 1 all tähendatud tähe kuulsamaid filme. 5. Film Shirley Temple'iga — filmipioneer. 6. Sõjas langenud prantsuse filmi- täht — kino Tartus. 7. Tummifilmi kuulsamaid näistähti — Hollywoodis viibib ungari filmi- täht. 8. Eesti filme. 9. Hiljutine film Mickey Rooney'ga. 10. Kinolina kuulsamaid karakter- näitlejad. — Ameerika filmiühing. 11. Saksa suu- rim filmitööstuse keskus. 12. Hooaja seiklusroh- kemaid filme — kuulsaim cowboy-filmitäht.

Võttes igast reast niimitmenda tähe, kui seda näitab rea ees asuv number, saame — paar aas- tat tagasi populaarse, nüüd filmist loobunud tähe eesnime ja nime.

Lahendused saata toimetusse hiljemalt 6. veeb- ruariks s. a.

Auhinnana loositakse õigete lahendajate vahel välja „Looduse“ romaan.

Teie olete palju
kurtnud
vastuvõetavate ja huvitavalt seadeldud
tantsusaalide
puudumise üle, olete rääkinud sõpradega,
arutlenud. Teil pole kusagil veeta
vabu õhtuid.

Kultuur!

on teie hüüdsõna.

Rohkem kultuuri ka tantsu!

Alkohol eemale tantsuruumidest!

Meie ajalehe toimetusele on palju
tulnud kurtmisi ja soove sobiva
tantsukoha loomiseks.

Lugejate soovid on meile käsuks.

Meil on heameel võida kõigile
tantsuspordi harrastajale soovitada

Olevi tantsusaalide Pikk tän. 30,
küllastamist.

Avamine pühapäeval, 4. veebr., k. 8 õht.
Mängib pealinna tantsijate
lemmikorkester.

SUDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

Ruumipuudusel avaldame toimetusse saadetud
„südamesoovid“, mis jäid välja käesolevast numb-
rist. järgmises „Film ja Elus“

Õppurtütarlapsed üle kodumaa, aas-
tates 16—18, teiega soovivad tutvust-kirjavahe-
tust kolm Viljandi õppurnoormeest. Kirjad pa-
lume saata Viljandi postkontorisse klassiloterii
piletiraamatu nr. 30297 B ettenäitajale ms. all
„Aaro“, „Aimur“ ja „Olavi“ kuni 15. veebr.
My girl! Täna meeleuletuse eest! Soovisin
Teile juba ammu kirjutada. Puudub aad-
ress. V. P.

Kae! Kae! Siin neli tütarlast, kes meeldi peak-
sid kirjasõda poisslastega. Kirjad palume saa-
ta: Kuninga 34 pudukauplus Annus Pärnu.
Loori 16, Nooni 18, Illi 16, Milly 17.

Kino- ja spordihuviline õppurnoor-
mees sooviks leida mõttekaaslast õppurtütar-
laste hulgast. „Andy Hardy 18“. Kirjad slt.
Tallinn.

Hõissa poisid! Siin kaks pealinna tütarlast
soovivad teiega alata keskustelu. Kirjad slt.
ms. all „Romantika“ ja „Salapärasus“.

Hallo! Me unetute ööde unenäod. Siin kaks
noort tütarlast, kes soovivad teiega tutvuda.
Oleme brünetid pealinlannad ja igatseme endale
sõpru suurte, brünettide noorurite seast, aas-
tais 17—20.

Kui teaksid sa
kuis igapäev sind ootan.

Kui teaksid sa
kuis sind igatsen.
Minu kirjale sa noormees nüüd vasta.
Luba leida ennast, armastatud peig.
Kirjal slt. „Kõrvelaul ja südamelaul“.

Hallo noorurid! Kui juhtumisi juhtub üks
juhuslik juhus, siis andke endast elumarki ka-
hele tallinlannale, kes ihkavad seiklusi, vii-
bides „trellideta vanglas“, kus meid juhivad
„mammi ja papi“ karmid käed. Palun teatage
endast slt. Anita Louis ja Erna Sack.

AINULT SIIS,
kui tahate oma sõbrale

HALBA TEHA,

ei soovita Teie temale

FILM JA ELU

Väike, rahutult tuksuv süda rüütellikule
pikemakasvulisele noormehel hingelistel põh-
justel „ohe ära anda. Teateid saab Tartust,
Rüütli 16 „Anu 18“.

Vajatakse südamekambri uksehoidjat ärasõ-
duks seitsmendasse armastustaevasse pikema-
kasvuliste vormikandjate või õppurnoormeeste
hulgast. Tingimused kokkuleppel. Kirjalikult
teatada Tartu, Rüütli 16, lisades juure soov-
itud endistelt kohtadelt. „Pupe 16“.

Noormehed üle Eesti! Palun reastage õp-
purtütarlastele Tallinnas. Kirjad slt. Tallinn
„Soov“.

Hallo! Hallo! Siin lõbus noormees soo-
vib tutvust-kirjavahetust temperamentsete tü-
tarlastega. Vanus 18—22 a. Kirjad Narva,
Pihkva 52—3 „K. J.“

Tütarlaps! Kui oled viks ja viisakas, siis reas-
ta lõbusale õppurile. Kirjad saata F. Siska
kiosk Võru märgusõna „Lõbus õppur 6116“.

VOLDEMAR 29.

Teile on saabus juba toimetusse „Film ja
Elu“ sõbralt palju vastuseid.

Avaldame allpool ühe Teile saadetud häist nõu-
andeist.

Ei oleks õige Teie poolt katkestada suhteid vaid
seepärast, et ta ei vastanud Teie unelmais loodud
kujule — jääksime kõik vanapoisteks, kui jääme
ootama oma ideaalneid — milline pealegi muudab
aasta-aastalt oma kuju. Ei usu, et Teiegi unelma-
neiu kuju oli näiteks 18-aastaselt samasugune kui
praegu.

Ebaõige oleks niisiis oodata oma ideaalneid —
veel halvem oleks aga abielluda ainult kaastunde
pärast, kuna sel juhul valmistaksite talle rohkem
valu kui suhete katkestamisega — ei saa Teie ome-
tigi kogu elu teeselda armastust, kui Teie seda vä-
hemalgi määral ei tunne.

Teie kirja järele otsustades aga ei ole tegemist
üksnes kaastundega, vaid Teie sõbratar meeldib
Teile siiski!

On inimesi, kes võites loteriil teise võidu pea-
võidu asemel, on pettunud — nagu Teie, lootes ko-
hata ideaalneid, leidsite enda arvates pisut vähem
kui lootsite ja olete nüüd pettunud.

Kas ei mõtle Teie sellele, et neid on ainult ük-
sikuid, kes üldse võidavad. Vaevalt heidaksite en-
dast teise võidu ja olete hiljem õnnelik teadmises,
et Teie ometigi võitsite, kuna paljud asjatult oota-
vad, loodavad, kuni varisevad leidmata võitu —
leidmata eluseltsilist.

Teie kirjelduse järele võiks saada temast tubli
eluseltsiline — miks kõhklete?

Suhete katkestamisega teeksite temale vähem
valu kui endale. Selline neiu leiab peagi mehe, kes
loob kodu temale — kuid Teie jääte igatsema ide-
aalneiu järele ja kui taipate, et Teie ideaalneiu
muutub tema sarnaseks, on vahest hilja, kuna ta
võib vahepeal leida mehe, kes oskab teda hinnata.

Teile parimat soovides

Dim.

E. R. VILJANDIST.

Abielulahutus vastastikkusel kokkuleppel võtab
harilikult aega 3 kuud. 3 kuud on tingitud sellest,
et kohus ei aruta abielulahutuse asja vastastikkusel
kokkuleppel enne, kui 3 kuud on möödunud abi-
elulahutuse palve sisseandmise päevast. See 3 kuud
on mõeldud abielupoolte „meeleparandajaks“, mille
kestes nad võivad veel enne kohut leppida.

Elu on ilus, kuid üks tundub igav! Õppurtü-
tarlaps, kirjuta julgelt 17-aastasele õppurile.
Kirjad F. Siska kiosk Võru, ms. „Ilus Elu“.

Õppurtütarlapsed üle ilusa Eesti, aastates
19, kirjutage julgelt kenadele õppurnoormees-
tele. Kirjad F. Siska kiosk Võru, Aarius ja
Eerius.

Kaunimad Eesti tütarlapsed, tutvuge
kolme lõbusa vormikandjaga, kes tahavad mee-
lidi teiega tutvuda, et veeta ühiselt pikki tali-
õhtuid. Kirjad slt. „John 23“, „Edgar 22“ ja
„Arno 21“.

Noor, haritud, meeldiva välimusega, kõrge-
kasvuline, majanduslikult iseseisev noormees soo-
vib tutvuda haritud preilidega abielu eesmärgil.
Kirjad koos elulookirjeldusega eelistatud. K.
Leinjärv, Gustaf-Adolfi 28—4, Tartu.

Kuis palume sind, hõbedane kuu, ütle talle,
et ootame teda, et ta tuleks, meie Unistus. Ole-
me teda nii kaua, kaua oodanud. Armas kuu, tee
nii, et ta kuuleks meie südame igatsuse nuttu.
Et ta tunneks, kuis teda ootame. Saada talle
oma hall-hõbedane niidike, mis juhataks ta
meie embusse. Süüta oma tähelambikesed
hetkel, mil surume ta huulile esimese kirglike
suudluse, hetkel, mil kõlab meie hingekandelt
esimene armastuse akord. Kirjad Tartu slt. ms.
„Ants 19“ — Villi 20“

Halloo, härrad üle Eesti! Olete ausameelne, heasü-
damlik, meeldiva välimusega ja pikemat kasvu,
mitte üle 45 a., siis tutvuge samasuguse tütar-
lapsega, hea sõbra leidmiseks. Kirjad slt. Tartu,
„Tundmatu sõber 23“.

Kas leidub korralikke ja ausameelseid
tütar- ja poisslapsi, kes tutvaks samasuguse
noore tütarlapsega hea sõbra leidmiseks. Kirj.
slt. Tartu, „Musikaalne tütarlaps“.

Halloo, lõbus noorus! Siin kaks lõbusat
elurõõmsat temperamentset ja brünetti tütar-
last, kes sooviksid meeldi teiega tutvuda. Kirj.
slt. Tartus, mgs. „Lõbus noorus“.

Hallo, noormehed! Päevad lähevad pike-
maks ja igavamaks. Tulge ja tooge õnne ja
rõõmu üksildase unistaja neiu hinge. Kirjad slt.
Tartus, mgs. „Õnn ja rõõm“.

Tütarlapsed keskmist kasvu, teiega soo-
vib tutvust-kirjavahetust noormees, kellel leidub
vaba aega pikil igavil talveõhtuil. Kas leidub
kedagi, kes ulataks käe, avaks südame... Tartu
esindusse mgs. „Ilmar 20“.

Ilmad on külmad ja süda on külm. Noormees,
kas ei saaks ka mu südant soojaks muuta, nii
et unustaksin külma ja talvise tuisu. Kirjad slt.
Tartus, mgs. „Süda on külm“.

Musikaalne noormees soovib lõbusat aja-
viidet leida. Kas leidub teie hulgast mõni armas
tütarlaps, kes lõbustaks mind. Tartu slt. mgs.
„Raimu 19“.

Õppurtütarlaps Tartust tutvaks meeldi
noormeesega. Kirjad slt. Tartus, mgs. „Rita“.

Kohtukulud on siis ümmarguselt 30 krooni.

— Ja, teist abielupoolt saab küll lasta tunnista-
tada süüdlaseks pooleks, kui ka ise olla süüdlane.
Muidugi peavad olema süüdistused hästi motiveeri-
tud. Veel peab lisama, et sel juhul loomulikult pea-
vad mõlemad abielupooled esinema kohtule kaeba-
jatena.

— Abieluasjades on tehtud erand — siin arves-
tatakse küll ka süüdlase poole lähedase sugulase
(näit. õe) tunnistust, kuid seda tunnistajat kohtus
kuulatakse üle ilma vandeta. Loomulikult peavad
sugulase tunnistused olema väga käegakatsutavalt
tõestatud ehk tema seletused peavad ühtuma mõne
vande all ülekuulatud tunnistaja seletusega.

„FILM JA ELU“ lugejad! Palun Teilt head
nõuannet.

Olen 43-aastane mees. Noorelt kaotanud oma
tervise jooksvahaiguse läbi. Nüüd olen küll para-
nenud, kuid haigus rikkus minu väljanägemist.
Oman kindla sissetuleku ja mugava kodu, kuid olen
kurb. Kurb seepärast, et igatsen nii väga, et mul
oleks keegi, keda võiksin armastada ja ka ise ar-
mastatud saada. Aga kas on see vigasele võimalik,
sest kuulen tihti põlastavaid ühtusi vigaste kohta.
Ja neid nagu ei peetagi inimesteks. Tihti tõuseb
esile minus mõte, et milleks elan veel üldse, kas ei
oleks surm minu ainuke lohutaja?

Palun Teid, armas lugeja, haarata pliiats ja
paber — kirjutage mulle, andes mulle oma hea nõu-
anne, kas maksab mul üldse loota, et ka mina võin
leida kedagi, kes minust midagi peab ja keda mi-
nagi võiksin austada ja armastada. Või tulevad
minusugusel kõik lootused ja igatsused endas iga-
veseks matta? Vastused palun lahkesti saata:
A. Sammla, Tapa raudtj. raamatukapp.

TONY.

Teie lemmiknäitlejaist püüame varsti kirjutada.
Hollywoodist oleme aga lehe eelmises numbris juba
küllaldaselt kirjutanud. „F. ja E.“.

POOLA.

Kahjuks pole toimetusel võimalik praeguste
muutunud olude tõttu Poola filminäitlejate elu-
gusid ja fotosid avaldada. „F. ja E.“.

S. V. JA L. T. TARTUST.

Loodame, et saame Teie soovidele juba lähemal
ajal vastu tulla. „F. ja E.“.

Köha vastu

saadaval apteekides.

A/S. Prov. Julius Lill.

Igavusttundev tütarlaps tahaks leida
noormees, kellega tülitseks ja vaieldes pikad
talveõhtud kiiremini mööduksid. Kirj. slt. Tartus,
mgs. „Ilona“.

Hallo! Siin tütarlaps lõbus ja vallatu, ihkab nii
väga sõpra, kes oleks humooririkas ja elusse
mänglevalt suhtuv. Kirjad slt. Tartus, mgs.
„Eluga mänglev“.

Bonnie Tartust soovib leida sõpra. Kirj. slt.
Tartu.

Agnes tutvaks meeldi lõbusate noormeesega.
Kirj. slt. Tartus.

Õhtul, kui taevast on loojunud päike, ja säramas
on juba hõbe-kuu, umistan Sinust, mu neiu,
väike! Püüa Sa olla mul' pisutki truu!

Tutvust õppur-tütarlastega soovib 18-aastane,
hingeline õppurnoormees. Kirjad: G.-Adolfi
28—4, Tartu, E. Saarna.

Milvi Viljandimaalt. Noor, haritud 100%
mulgi keelt kõnelev talutütar, kes veebr. kesk-
paigast alates mõned nädalad Tartus veedab,
meeldi tutvuneks soliidsete Tartu härradega.
Eelistatud sõjaväel. (välja arvat. ajateenijad) ja
riigiteenijad. Kirjad „F. E.“ Tartu esindusse.

Tartumaa taluperemehed! Kel Teist
puudub perenaise hoolitsev käsi? Kirjutage ener-
gilisele, vastava hariduse saanud, majand. kind-
lust. maatütarlapsele (mulgitarile). Kirjad „F. E.“
Tartu esindusse „Taluperenaiseks Tartumaale“.

Südamesoove lugejaskonnast avaldatakse „Film
ja Elu“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on
õigus soovivavalduste sisus võtta ette parandusi või
need ebasobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saa-
bunud kirju võib kätte saada Tallinnast, Tõnis-
mägi 7—2, teine kord, kella 5—6, või Tartust,
Rüütli 16.

HELINO

Gustav Fröhlich, Kirsten Heiberg ja Jutta Freybe helifilmis

„Häire kolmandamas jaamas“

II

LISAESKAVA.

GLORIA PALACE

Esietenduseks Nõukogude Vene suurfilm

Inimene tupes

Peaosades Mosva Kunstiteatri näitlejad: H. P. Hmelev, V. Gardin, M. Žarov, O. Androvskaja j. t.

MODERN

Esietenduseks dramaatiline prantsuse suurfilm vene elust

Tamara

Peaosis: Vera Corene, Victor Francen.

II.

Huvitav lisa.

KINO

BI-BA-BO

Viru 11.

Esietendub kütkestav ja omapärane hiiglavastus

Nii on naised

Peaosis Norma Shearer, Joan Grawford, Rosalind Russell.

II. LISA.

ARS

Esietenduseks haarav suurlavastus

„Jesse James“

Peaosis: Karl Martell, Hermann Braun.

II

HUVITAV LISA.

ORION

Paldiski mnt. 25.

Kunstiline armudraama vene elust Leo Tolstoi teoste aineil

Peterburi valged ööd.

II. Charles Boyer ja Annabella uhkes hiiglavastuses **Mustlaskaravan.**

DIANA

Kopli t. 8.

Väike võlur Shirley Temple üllatab Teid huumoriküllases filmis

Önneseen.

II. Sinine Doonau

Film tulvil mustlasmuusikat, tantse, laule ja romansse...

SKANDIA

Viru t. 10.

Sädelev ning sensatsiooniline varietee-suurfilm

Vikerkaar.

Peaosas maailmakuulus tantsitar La Jana.

II. Huvitavad lühifilmid.

FORUM

Narva mnt. 13.

Emil Jannings suurfilmis

Robert Koch surmavõitja

II. Võrratu koomik Buster Keaton ülilõbusas huumorifilmis

Buster — keemik.

SKALA

Vabriku 8.

Heinz Rühmann lõbusas meelelulufilmis

Poissmeeste paradiis.

II. Jack Holt põnevas seiklusfilmis

Hädaohud Kaug-Idas.

«Film ja Elu» kriminaalnovellide nurk

MA TULEN HILJEM

Lühiromaan

Hele tolmumantel oli saanud terve Londoni hirmutiseks. Scotland-Yardis valitses reeglipärane võitlusmeeleolu. Kõik aktsioonid võõra vastu olid senini luhtunud.

Inspektor Brent, kes pidi tolle asjaga tegelema, oli äärmiselt halvast tujus. Telefonikõlin kiskus ta välja neist mõtisklustest. Ärritunult haaras ta kuuldetoru.

„Siin inspektor Brent!“

„Kui tahate täna õhtul püüda meest heledas tolmumantlis“, kostis naisehääl, „siis tulge „Hõbedase Paadi“ lähedusse. Kuid olge ettevaatlik, kui teile elu on armas.“

Enne kui inspektor Brent sai vastata, oli ühendus katkenud...

„Proovida ju võib,“ ütles šeff Brentile, kes teatas talle telefonikõnelusest.

„Nii siis, täna õhtul silmitseme seda ümbrust lähemalt...“

Scotland-Yardi kuusteist parimat ametnikku oli inspektor Brent seadnud kohtadele „Hõbedase Paadi“ lähedusse. Silmapaistmatult kõndisid mehed tänavail.

Inspektor Brent istus oma autos ja valvas „Hõbedase Paadi“ sissekäiku. Tund möödus tunni järel ja Brent tahtis parajasti mehed koju saata, kui korraga hele tolmumantel esile kerkis ja kõrtsi kadus. Brent ootas mõned sekundid. Siis kõlas ta signaal. Ametnikud tormasid ligi ja mõne minuti jooksul oli maja ümber piiratud. Väikse salga eesotsas tormas ta lokaali. Kohe kustus tuli. Kuulirahe võttis ametnikud vastu. Kurjategijad olid end peitnud laudade ja pinkide taha ja nad oskasid hästi kasutada laskeristust. Kaks ametnikku visklesid juba oma veres.

Kui siis pikema tulistamise järele suudeti kurjategijast võitu saada, oli mees heledas tolmumantlis jälle kord pääsenud.

Mõlemad seersandid, kes valvasid kõrvalsiselkäigu juures, ei andestanud endale elu, et nad olid järgnenud kellegi mehe üleskutsele, kes neist mõnda ruttas sõnadega: „Ruttu sisse, ma olen haavatud!“ Ärevuses polnud nad pööranud tähelepanu heledale tolmumantlile, mida ta kokkupandult kandis paremal käel...

22.

Londoni tänavad olid kui välja surnud. Linna kohal valitses kuumuseline. Parkides lamasid inimesed ja otsisid varju puude all.

Inspektor Brent sõitis parajasti tagasi politseihoonesse. Ta oli külastanud haigemajas oma mõlemaid kolleege, kes said raskesti vigastada „Hõbedases Paadis“. Ühe seisukord oli lootusetu. Oli ülim aeg, et mees heledas tolmumantlis viibiks luku taga. Lootusetult astus ta oma tuppa.

Kirjutuslaual lamas väike, valge sedel ja imestunult luges ta järgnevaid ridu:

„Kahjuks ei kohanud ma Teid isiklikult ega saanud Teiega jumalaga jätta. Tahaksin Teile nüüd sel kombel „eloge hästi“ ütelda, sest kui Teile loete seda kaarti, olen juba Inglismaalt lahkunud. Tervitades Teid südamluimalt

Mees heledas tolmumantlis.“

Hirmsa vandega viskas Brent sedeli lauale tagasi.

„See mul veel puudus,“ karjus ta tuppa tormava seersandile, „et mind see sulgi veel narrib.“ Ehmunult vaatas seersant talle otsa.

„Kas teie siis magasite? Siin oli ometi keegi mu toas ja pani sedeli mu lauale.“

Seersant luges ridu. Uskumatul ilmel vaatas ta Brentile.

„Inimlaps, siis rääkige ometi!“ karjus inspektor talle peale.

„Seda võidi vaid teha“, seletas too, „kui käisin pildistamisosakonnas Jessie Walkeri piltide järel. Mulle helistati ja teatati, et pildid on valmis.“

„Nüüd pääsis too kelm siiski meie käest. Andke kõikidele laevadele, mis täna väljusid sadamast, raadio teel teada mõrvari põgenemisest. Ta tuleb kindlasti tabada. Aga ruttu! Ja siis tooge mulle kohe kõne alla tulevate laevade nimistu!“

Kahjuks oli raadioteade asjatu. Ühelgi laeval ei leitud otsitavat, sest esiteks oli mees heledas tolmumantlis eelistanud reisida stewardina, ja teiseks lamas ta hele tolmumantel päris kohvi põhjas.

23.

On vana tõde, et roimad kõikis maailma linnades ruttu kohanevad. Seepärast ei imesta vist ükski, et pseudosteward maabudes New Yorgis kiireimalt laevalt lahkus, otsides üles väikse kõrtsi sadama läheduses.

Ootusrikkalt vaatasid kolm meest, kes nähtavasti teadsid ta saabumist, talle vastu, kui ta astus suitsusesse lokaali. Lühikese tervituse järele istus ta nende laua taha.

Vanim, kõõrdsilmne segavereline, pöördus tema poole:

„Hästi tagasi jõudnud?“ ja tõmbas oma näo võikaks hirveks. Mees heledas tolmumantlis uuris teda lühidalt: „Loomulikult, nagu näed!“

„Kas asi on korras?“ küsis kõõrdsilm jälle.

„Nagu seda võetakse!“ Võõras tõmbas sügavalt hinge. „Täpselt nii, nagu ma tahtsin, see siiski ei läinud.“

Tahtmatult jäid teised kuulutama ja nihutasid lähemale.

„Miks ei läinud?“

Mees heledas tolmumantlis viivitas vastusega. Meeste silmad välgusid halbaennustavalt.

„Ma ei saanud kätte kõike,“ jätkas ta, „mind jälitati ja mu jalgealune muutus liig palavaks, pidin kiiresti põgenema.“

„Sa valetad meile!“ sisistas kõõrdsilm.

„Ei, kindlasti mitte, nii see oli!“ Kõõrdsilm tõusis.

„Mul pole enam aega. Täna kell üksteist õhtul tood sa kõik siia. Aga ole täpne...“

Kes õhtul ei ilmunud, ehkki kolmik teda ootas kuni kella üheni, oli mees heledas tolmumantlis.

Kõõrdsilm oli vihast pöörane:

„Peame ta kohe üles leidma. Kõik peab ta välja andma. Ühtki centi ei tohi ta endale jätta, nii tõesti kui ma siin istun!“

Teised noogutasid heakskiitvalt.

24.

Juba kuu aega oli doktor Dixon tegev suures New Yorgi haiglas. Ta uus tööpõld meeldis talle väga ja kuna ta oli kirurgia-osakonnas, oli tal alati väga palju tööd. Eriti sagedased liiklemisohvrid nõudsid arsti täit jõudu...

Täna näis jõuvankritel jälle olevat must päev. Varajast hommikust saadik toodi lakkamatult sisse õnnetusohvrid ja doktor Dixon kasutas parajasti lühikest vaheaega, et suitsetada oma toas sigaretti, kui valjuhääldaja ta jälle operatsioonisaali tagasi kutsus. Ohkega kustutas ta sigareti tuhattoois ja läks. Pestes käsi pesemistoas, astus ta ettevalmistusruumi.

Kanderaamil lamas mees, kelle äsja olid toonud politseinikud. Doktor Dixon kummardus uue patsiendi näo kohale.

Ta ei uskunud oma silmi. Kas narris teda lummutis?.. Kanderaamil lamas... George B. Turner!

Ta nägu oli kahvatu kui vaha ja ta viibis sügavas minestuses.

Ruttu vaatas arst minestanu läbi. Ta rind oli läbi puuritud kahest kuulist. Ruttu sõidutati ta operatsioonisaali ja professor, kes vahepeal samuti oli saanud, tegi operatsiooni ise...

„Ma ei usu, et ta lähemad tunnid üle elab,“ ütles professor doktor Dixtonile, kui nad kahe tunni pärast kindad käest tõmbasid ja käsi pesid, „paari tunni pärast ta sureb...“

Doktor Dixton istus George B. Turner voodi ääres. Õe oli ta ära saatnud; tähelepanelikult silmitses ta meelemärkusetut. Aeglaselt ärkas too teadvusele, lõi silmad lahti ja vaatas arstile näkku.

„Doktor Dixton?“ tuli hooke ja vaevu mõistetavalt üle ta huultele.

Sel silmapilgul teadis arst täpselt, et surija on tõesti George B. Turner.

„Ütelge, Turner! Mis juhtus tol ööl Parkhotellis? Jumala pärast, rääkige tõtt. Teie haavad on nii rasked, et seisate varsti kõrgema kohtuniku ees. Kergendage oma südametunnistust!“

„Kas... minuga... on... tõesti... läbi?“ koges George B. Turner.

„Nii see on,“ vastas arst.

„Siis... tahan... ütelda teile... tõtt! ...Oleks aga... parem, kui... kutsuksite... politsei, et teid... ka usutakse.“

Doktor Dixton ruttas toast välja, ja juba varsti tuli ta ametnikuga tagasi.

George B. Turner elutuli oli kustumas. Ta võis rääkida vaid tasa ja vaevu mõistetavalt. Pausid üksikute sõnade vahel muutusid ikka pikemaks.

Sel põhjusel kordan sõnasõnal protokolli, millele George B. Turner kirjutas alla viimse jõuga:

„Mina, George B. Turner, tunnistan, et tapsin lühikese tüli järele 16. juuli ööl Parkhotellis oma kaksikvenna Jim'i.“

Jim tuli mu juure, et saada oma osa meie öisete röövkäikude saagist. Raha jagamisel läksimegi tülli. Teo järele pistsin kõik oma paberid venna taskuisesse ja võtsin ta võltsitud reisipassi endale. Tõmbasin selga ta heleda tolmumantli ja sõitsin Londonisse.

Billy ja Jessie Walkeri mahalaskmise järele muutus mu jalgealune Londonis liig tuliseks ja sõitsin New Norki, et üles otsida oma venna sõpru. Ma ei teadnud, et too võlgnes neile raha, nad jälgisid mind päevade kaupa ja täna tulistasid nad mind tänaval.“

Vähesed minutid hiljem, kui George B. Turner oli kirjutanud alla tollele protokollile, suri ta.

Sellele leidis järsu otsa seiklustest rikas roimarielu.

Teadlikult olen hoidnud oma kirjeldust lihtsas ja asjalikus vormis, ja pean avalikult tunnistama, et mulle endale tähendas mõistatuse lahendus suurt üllatust.

George B. Turner tunnistuse põhjal pesti süüst puhtaks noor arst ja inspektor Black õnnitles selle tagajärjel teda südamluimalt.

Sest ma ise olen doktor Dixton...

Lõpp.

Filmijumalustest

ja nende inimlikest harrastusist

Kas olete kunagi mõtelnud sellele, mida teeb teie filmilemmik oma vabal ajal? Milised on ta harrastused ning milline ta puhkus? Ja just eriti — puhkus. See on esimene sõna, mis meenub staarile peale filmi lõpetamist, kui režissöör hüüab: „Okay, lapsed, lõpp tänaseks!“

Filmitöö pole kerge, vaatamata tema kõrgele tasemele. See nõuab varajast tõusmist, juba kell viis või kuus hommikul. Ruttu riided selga ning kiirmarss stuudiosse, kus juba ootavad jumestajad ja juuksur. Paar lonksu kuuma kohvi, kusjuures silmad libistatakse üle eelolevate stseenide tekstist. Siis järgneb filmitöö, mis lühikese lõunavaheajaga kestab umbes kella kuue-seitsmeni. Nüüd tormab igaüks loomulikult kiireimas korras oma garderoobi ja eemaldab näolt ebameeldiva jumestuse ning filmirõivad. Taevale tänu, lõpuks ometi saab koju! — ohkab iga väsinud staar ning poeb peale karastavat vanni juba kell seitse-kaheksa voodisse. Enamik staare isegi õhtustab voodis, kusjuures tuleb veel sekretäriaga läbi vaadata sisse tulnud post ning uurida järgmise päeva osa. Lõbutsemine ja lokaalide külastamine on filmimise ajal otse — tabu, sest halastamatu kaamera ja veel halastamatum kaameramees paljastaksid järgmisel päeval kohe väikesed patustamised.

Selline elu kestab nii kaua, kui film on valminud ja staar saab täieliku puhkuse.

Oma puhkeaega veedab loomulikult iga staar erinevalt. Ent siiski on võimalik neidki jagada gruppidesse. On neid, kes otsekohe pakivad oma kohvrid ja arvavad: Hollywood on tore koht, ent vaheldust peab siiski olema. Vaid eemale tollest tüütust kõneainest, milleks on ikka ja alati vaid film tema igasugusel kujul.

Mõned igatsevad ka kliimavahetust, sest alaline Hollywoodi õhk tegevat närviliseks. Veidi New-Yorki, Honolulu või Euroopat, see on meeldivaks vahelduseks.

Teine grupp on sportijaid. Mängitakse tennist, polot, ujutakse ning purjetatakse. Mitte asjatult ei kanna Hollywood maailma sportlikema linna nime.

Sportlastele vastandina leidub filmilinnas ka vaimliste harrastustega inimesi. Kogutakse antiikseid marke, antiikasju, maale.

Ka aiatöö leiab tähtede hulgas poolehoidu, nii pole kuigi ebaharilik näha mõnda veetlevat kaunitari käsitamas labidat.

On ka neid, kes peale filmi lõpetamist heidavad jalamaid voodisse ning veedavad seal ka enamiku oma puhkeajast. Üldse olgu mainitud, et peagu kõik staarid on vabal ajal hilised tõusjad.

Puhkehetkil on ka aega lõbutseda. Siis külastatakse öölokaale, antakse pidustusi sadadele inimestele või korraldatakse väike-seid intiimseid olenguid.

Kalifornia oma mitmekesise ning metsiku loodusega on otse suurepäraseks puhkepaigaks loodusenautijaile. Veetlevad rannikumaastikud ookeani kaldal või metsikud

Igal inimesel on mingi lemmiktegevus, lugege, millega veedavad oma vaba aega staarid

Norma Shearerit võib leida kõikjal, kus leidub küllalt suusatamiseks

mäed Mehhiko piiril — need kõik pakuvad parimaid võimalusi kalastamiseks ja küttimiseks.

Vaevalt filmi lõpetanult võib leida seal-ses maastikus Leo Carillot, Errol Flynn'i või Dick Powell'i, kes oma jahiga purjetavad Mehhiko rannikule.

„Päikesekummardajaiks“ nimetatakse Leslie Howardit ja väikest Shirley Temple. Viimane on muuseas õige paljuresinud „daam“, kes teinud staaride paljuarmastatud reisu Honoluluusse ja turnee läbi Amee-

Kes meist ei tahaks enne lõunat kümmelda soojades merevoogudes ning õhtupoolikul suusatada julgeis kaartes mägedel? Igaüks vist. Filmistaarid, nagu Margaret Lindsay ja David Niven võivad seda endale lubada. Rõõmsast suvekuurordist Palm Springist viib vaevalt tunni pikkune autosõit Lake Arrowhead'ini, mis on elegantseim talvekuurort mägedes. Seal võib filmitöö puhkehetkil leida Norma Shearerit ja Ginger Rogersi, kes mõlemad innukad suusatajad.

George Brent ja Joan Crawford ei hooli palju suusatamisest, seda enam aga ratsaspordist, mida mõlemad harrastavad innukalt igal vabal hetkel, sest filmitöö ajal on ratsutamine kõvasti keelatud. Seejuures tekkivate õnnetuste kahjud võiksid laostada filmiproduktseendi.

Paljud tähtedest, kes on filmi tulnud üle lava, kasutavad puhkehetki võõrusetenduste andmiseks kõigi filmistaaride unistuste mekkas — Broadwayl. Sylvia Sidney ja Glenda Farrell on New-Yorgi teatritänavas säravaimaiks külalisiks.

! Leidub ka tähti, kes igasugustele linlikudele lõbudele eelistavad ranžode segamatut rahu ning sundimatu eluviise. Nende hulka kuuluvad Jeanette Mac Donald ja Gene Raymond.

Innukaiks polo- ja tennisemängijaiks on Spencer Tracy ja Walt Disney, kuna ping-pongi eelistavad Nelson Eddy ja Robert Montgomery, kellele polo kui liiga kardetav spordiala on stuudio poolt keelatud.

Clark Gable ja Carole Lombardit võib näha kõikjal, kus toimumas suuremaid jahate. Mõlemad tähed on peagu täielikult loobunud igasugusest „ööelust“ ning veedavad

meelsamini aega mööda metsi ringi hulkudes.

Õilsale Poseidonile valmistavad peavalu oma väheste meremeeste teadmistega Maureen O'Sullivan ja John Farrow, kes oma õnneliku abielu pärast sageli jätavad hooletusse nii mõnegi navigatsioonireegli.

Leidub tähtedegi hulgas inimesi, kes leiavad, et —

võõrsil on hea, ent kodus on parem!

Nende hulka kuuluvad Bette Davis, kes filmitöö vaheajal ainult kodu puhkab ja kogub uut jõudu. Ka Anita Louis eelistab kodurahu käre rikkale seltskondlikule elule. Paul Muni evib Hollywoodi väärtuslikuma raamatukogu, juba see tõsiasi üksi ütleb, et lugemine on ta peamisi huvialasid.

Peale Lily Ponsi on ka Joan Crawford läinud muusikaharrastajate gruppi. Vähe-malt kaks tundi päevas kulub lauluõpinguile ja hääleharjutustele. Ka Dolores Del Rio armastab gitaril klamberdada meeleolulisi brasiilia laulukesi.

Nii veedab filmitäht oma vähese vaba aja, mis talle jäänud usutlustest, kostüümi-proovidest ning raadiost — kes tahaks nüüd veel öelda, et filmitähel on kerge elu?

Mickey Rooney loob oma puhkehetkil uusi tantsu- ja eloluid

Ann Rutherford on Hollywoodi sportlikum täht

Ringküsimusele:

Mida arvate iluravist?

vastasid: isa, müüjatar, naisüliõpilane ning abielunaine. Ent mida arvate Teie?

Foto M. G. M.
Ann Ruthorford
kanab elegant-et
taft pealelõuna-
kleiti heledate
kaunustega a
sinna juure sobi-
at kübarat.

Moodsa naise elust on kosmeetika otse lahutamatuks osaks. Kui Clark Gable meile linalt naeratab viltuse lipsunõelaga, jääb ta sellegi poolest mehelikuks. Näeme aga Jeanette MacDonaldit rippuvate juuksesalkudega, pole ta enam see, kellenä teda tavaliselt ette kujutame — elegantne daam. Elegantne daam ja iluravi, need mõisted kuuluvad kokku. Mehed tahaksid alati näha ilusaid naisi, ent ometi otsustatakse sageli kiirelt ja mõtlematult naiste üle, kes näivad „värvitutena“.

Et näha mitmesuguste rahvakihtide arvamusil iluravi kohta, selleks korraldas üks välismaa ajakiri ankeedi, millele vastasid ülalmainitud isikud. Too ankeet sobib suurepäraselt ka meie oludesse, seepärast lugege, mida arvavad teised ning otsustage ise, kellel on õigus.

KEEGI ISA ARVAB:

Kosmeetika maksab vaid raha ning on asjatu ajaraisk. Ma ei salli, et mu tütar vähemalt viis minutit igast

tunnist ohverdab oma juuste korraldamisele. On otse vastik näha noori daame lokaalides ja trammivagunis ülbelt kasutamas puudirtopsi. See ei sobi kellelegi, kõige vähem veel noorele daamile. Meie, mehed, peseme end ju ka vaid kaks korda päevas. Miks peaks noor tütarlaps olema teistsugune. Olen oma tütrele ütelnud: „Sinu ema ei tarvitanud värvi ega puudrit, ent sellegi poolest abiellusin temaga.“ Minule on loomulikud värvid ning loomulik värskus ilusaimad maailmas.

MÜÜJATAR:

Mulle ei tuleks mõttessegi nimetada iluravi — loomulikult mitte liialdatud — rumaluseks. Kes paneks näitlejatarile pahaks, kui ta oma töö huvides peab saleduskuuri ning seda teeb sama innukalt nagu tavaline kodanik oma igapäevast näopesu. Talle on kohuseks suure publiku ees alati näida veetlevana. Ma ei tahaks olla upsakas, mainides, et minugi elukutse nõuab veetlevust. Minagi pean iga päev seisma suure publiku ees, kes tahab alati näha värsket ja rõõmsat nägu. Pean näima raviguna — ning siin aitab mind mu truim abiline — iluravi.

NAISÜLIÕPILANE:

Minule on loomulikult tähtsaimad õpingud. Siiski, olen tüdruk, ja tunnistan avameelselt, et mul puudub midagi, kui värskendav lavendlipudel ei seisa käehaarde kauguses. Ühbin meeldi juuksuri juures, kus lasen oma pead pesta ja soengut korraldada. Nii tore on puhata, teades, et teised teevad midagi sinu eest. Olen küllalt objektiivne enda hindamisel: ma pole ei ilus ega inetu. Ent siiski, ma meeldin paljudele. Miks? Ravin end silmatorkamatult ja väikeste kuludega. Elan reeglipäraselt elu. See on minu kosmeetika. Magan korrapäraselt kaheksa tundi, võimlen, tõusen vara, süüa palju puu- ja juurvilja ning võtan igal nädalal näole auruvanni. Need on minu iluravivahendid ning võin vanduda, et need on parimad.

ABIELUNAINE ARVAB:

Abielus olles ei taheta mitte ainult endale ja teistele, vaid peaaegu alati oma mehele meeldida. Seda tohivad teada kõik, ainult mitte abikaasa ise — muidu muutuks ta edevaks. Loomulikult tuleb siinjuures abinõusid piirlikult valida, sest mehele ei meeldiks parimal tahtmisel naine, kes öösel magab paksult kreemitatud näo ja lokirullidega. Pole vaja sugugi jääda igavesti nooreks — igal „aastakäigul“ on oma võlud, neid tuleb ainult ära kasutada tüübi kohaselt.

Tõhusaid näpunäiteid kokkuvõtteks daamile.

1. Uued sukad ei tohiks magada aasta otsa okas-roosikese und, vaid neid tuleks iga kahe kuu tagant loputada lahjas äädikavees. — Sukad ei kulu nii kiiresti, kui neid peale pesemist öö otsa äädikavees leotada.

2. Sukkade kulumises on palju süüd ka kingadel. Vaatame neid kord seestpoolt. Seal leidub sageli kõvu ja karedaid kohti, mis hõõruvad sukki. Seepärast on soovitatav katta kinga põhi kas riide või korktallaga, mis samuti kaetult, kaitseb suurepäraselt sukki.

3. On juhuseid, kus me ei leia sobivat lõnga nõelumiseks. Siin saab end abistada järgmiselt: vanadelt sukkadelt lõigatakse ära labad ja tagumine õmblus ning harutatakse lõnga nii kaua, kuni üks niit läheb üle terve laiuse. Sellisel viisil saab kerida umbes 70 sm sobivaimat nõelumislõnga, millest 2—3 niiti kokkuseotult jätkub kauemaks ajaks.

4. Sukad hoiudavad paremini, kui kummid pole liiga lühikesed ning kinnitajad on kahekordsed. Küllap siis muutuvad ka kardetud „silmad“ harvemaks.

MAX FACTOR jr.

Ka siin tarvitage parajust!

Olge kokkuvõtteks jume-
stusvahendite tarvitamisest!
Portree, mida maalib kunstnik, ei muutu paremaks, kui ta kahekordistab tavalist värvi hulka.

Järeldades sellest, pole ka daamide jume-
stusvahendite olenev „värvi“ hulgast. Otse vastupidi — vastand on õige.

ROSALIND RUSSELL tunnend nähti jume-
stamise „detavaid kohti“ ning oskab seepärast end alati jume-
stada paraja kokkuvõttega — arvab Max
Factor jr.

Liigne jume-
stus vahendite tarvitamine annab üle-
värvitud ilme.

Kreemi liigne tarvitamine pole tavaliselt kuigi kahjulik, kui see hoolikalt nahalt eemaldatakse peale oma ülesande täitmist. Ent tõsiasi, et tavaline hulk kreemi on täpselt sama hea, jääb siiski püsima.

Kreemi ja näovee tarvitamine ei saa olla kuigi isikupärane, siin tuleb vaadata peamiselt jume-
stusvahendite kvaliteeti.

Kui kreem ei tee liiga-tarvitatult näole halba, siis jätab välimusest halva mulje üleliigne kulmupulga tarvitamine. Värvi tuleb silmade ümbruses kasutada võimalikult tagasihoidlikult, nii-öelda pisikese lisandina ja mitte domineeriva toonina.

Sama on maksev ka ruuži kohta. Seda tuleb tarvitada võimalikult tagasihoidlikult, sest pole midagi inetumat daami näos kui ebaloomulikult punased põsed.

Puudrit soovist võib kasutada pigem liigselt kui ihusalt. See on ka ainus jume-
stusvahend, mis ei kuulu eelpool mainitud reegli alla. Puuder peab katma kõik väikesed ilu-
vead ja konarused, mis muidu jääks uudishimuliste pilkude vaadata. Pigem katta nägu paksema puudrikorraga kui näidata läikivat ninaotsa.

Sageli unustatakse ka puuderdamast silmade ümbrust, kus siis kergesti tekkivad kortsukesed on selgesti nähtavad.

Liigset puudrit saab aga kergesti eemaldada kas vatitükikesega või pehme harjaga. Viimane puudri eemaldamis-
viis teeb ühtlasi näoanaba ühtlaselt siledaks, osutudes seepärast eriti soovitatavaks.

Huulepulka võib huulte asetada paksema kihina, kusjuures see hiljem tuleks hoolikalt paberit huulte
surudes eemaldada. Liialt punased huuled, mis otse kar-

Puudusest saab voorus, kui nõeluda sukakanda kas rist- või madalpistes värvilise lõngaga. Nii muutub kand vastupidavamaks, kattes samal ajal ka inetud nõelekohad.

juvalt värvitud, võivad ju mõnele meeldida, ent nad teevad ka pühima näo vulgaarseks.

Seepärast — olge ihusad jume-
stusvahendite tarvitamisel. Võin teile kinnitada, et maailma võluvaimad naised, Hollywoodi staarid, talitavad selle nõuande järele.

JEAN ARTHUR.

Olen näinud Jean Arthurit otse imeväikese kreemihulgaga saavutamas hiilgavaid tagajärgi jume-
stamise alal. Samuti üllatust daamid nähes, kui vähe ruuži ja huulepulka tarvitavad Rosalind Russell ja Ginger Rogers.

Nendesugused daamid juba ei tarvitse jume-
stusvahenditega olla kitsid majanduslikel põhjustel. Nad teavad, et parimaid tagajärgi toob alati — parajus! Olen kindel, et nii mõnigi tütarlaps näib võluvana, võttes südamesse neid õpetusi ja jume-
stades end — ilusamalt...

Kilde pealinna koolidest

VÖRKPAJIVÖISTLUSED TKSÜ-s.

Laupäeval, 27. jaanuaril, toimusid jälle üle hulga aja võrkpallivõistlused TKSÜ korraldusel Harjuoru võimlas. Kolmest mängust olid kaks finaali kordamismängud meistri nimel, kuna mõlemal vastasel oli üks miinuspunkt.

Õhtu esimeses ja tühtsaimas mängus kohtusid tütarlaste gümnaasiumide võrkpallis T. L. T. Kom-

See oli tore noormees...

Pruunid silmad, sale kasv, meeldiv käitumine tegid temast täieliku rüütli.

Oli ilus

hõljuda parketil, keerutada seda jumalikult naeratlevat näitsikut...

Nii räägivad

tantsuhimulised vaimustatult. Kui ainult oleks koht...

EHK VAHEST

OLEVI SAALIDES?

Seal on mugavad ruumid.

Võib-olla...!

Jõuame

ilusale tantsuelamusile lähemale, kui silmitses 6. lk.

mertsikool ja E. Lenderi Eragümn., seega vanad riivalid. Mängu võitis ja tuli seega meistriks kommertsikooli tagajärjega 2:1, geimid 15:6, 6:15 (!) ja 15:5. Mäng oli võrdlemisi tasavägine, kuid mitte eriti hoogus. Kommertsikooli naiskond paistis just silma heade surujataga, kusjuures eriti tuleb välja tõsta Rita KUUSALU. Ka tundus paremana võitja naiskonna pallikäsitus, platsimäng aga oli parem kaotajail.

Meisternaiskonnas mängisid: R. Kuusalu, L. Plaks, I. Esop, H. Kodil, R. Piho ja P. Leoke.

Järgmine mäng toimus prog. võrkpallis, samuti kordamismänguna. Kohtusid T. L. P. 2. prog. ja Tõrvand-Tellmani Koll. Prog. Mängu võitis 2. prog. 2:0 (18:16 ja 15:9).

Viimases võrkpalli matšis pidid kohtuma T. L. P. Ärind-Kaub. keskk. ja T. L. P. 5. Prog., kuid viimase loobudes sai kaubanduskool loobumisvõidu.

Pealtvaatajaid oli kogunenud võrdlemisi vähe ja needki peamiselt „Komme“ ja „Lendri“ tütarlapsed.

VEHKLEMSIVÖISTLUSED TKSÜ-s.

Neljapäeval, 25. jaan., toimusid T. L. P. Kommertsikooli saalis TKSÜ vehklemise karikavõistlused florettidel ja espadronidel. Esimeses alas oli mängus ESS-i rändkarikas, mida kaitses G. VALDEK, ja teisel — kpt. E. Leppa rändkarikas, mille kaitsjaks olid A. IVANOV ja L. STÜRMER. Mõlemal alal kinnitasid kaitsjad jälle oma paremust, võites karikad nüüd juba jäävalt. Osavõitjaid oli kummastki alast kuus. Imelikuna tundub, et endisest tugevast vehklemiskoolist „Komme“ polnud ühtki võistlejat.

Tulemused olid: espadronidel: 1. Ivanov, A. 6. güm., 2. Stürmer, L. 6. güm., 3. Naumov, G. R. T. K.

Florettidel: 1. Valdek G. 2. güm., 2. Valdek, B. 2. güm., 3. Vendelin Ü. 7. prog.

KOOLIDE PEOD.

Kuna möödunud külmapäevad takistasid ka teoksil olevate pidude ettevalmistusi, tulid need tahes tahtmata edasi liikuda. Nii pidid T. L. T. Kommertsikooli pidu olema 27. ja 28. jaan., nüüd toimub see aga 3. ja 4. veebruaril oma kooli ruumes.

E. Lenderi eragümni pidu oli kavatsatud korraldada 20. jaan. Estonias, peetakse aga hoopis 4. veebr. samas.

Järgmisena korraldavad peo 4. güm. tütarlapsed, nimelt 10. veebruaril tütarlaste kommertsikooli ruumes.

Need on...

...Kihlatud.

Tallinna linna perekonnaseisuametis: Erich Viira, kantseleiametnik ja Laine Kirselt 19-a., peennahatöölise; Hans Saar, 33-a. lahutatud meremees ja Elina Heinmetts, 45-a. lesk; Dimitri Grib, 27-a., laevamehaanik ja Melannie Schmidt, 24-a.; Mikkel Liebmann, 68-a. lesk majaomanik ja Marta Schvarts, 45-a. kodune; Voldemar Karro, 23-a. lahutatud korstnapühkija ja Marie Hoffmann, 33-a. lahutatud kodune; Arnold Masing, 30-a. elektrik ja Henriette Kuk, 25-a. äriteenija; Voldemar-Rudolf Sammal, 21-a. töölise ja Helene Kangro, 27-a. kodune; Reinhold Viitamees, 26-a. töölise ja Valentiina-Fileida Mättas, 38-a. töölise; Heino Leppikson, 25-a. dipl. insener ja Paulette-Marguerita Cogueron, 28-a. keskkooliõpetaja.

VAMPIIR

1. lkk. järg

Siis hakkas ühel heal päeval uus väntorel äkki koledaid hääli tegema ja keeldus kangekaelselt Rudnovi eelkõnele meeskonnale masurkat ja krakovjakki mängimast. Boris Neobratšev pidi tantsuhimuliste sõdurite tungival pealekäimisel oma setuka kaariku ette rakendama ja hääletu, isemeelse mänguriista kõrgustikult alla Tirnovosse viima, et seda seal parandada lasta.

„Viie päeva pärast olen jälle tagasi,“ oli ta oma uutele sõpradele seletanud, ning isegi kindlusekomandant ja ta ohvitserid, keda surmav igavus ülal kõrgel kaitjulohustikus piinas, varustasid isamaalist mängumeest raha ja soovistustega, et aga ta orel nii pea kui võimalik oma rõõmsaid viise jälle kõlada võiks lasta.

Veel polnud määratud aeg möödunud, kui ühesilmaline orelimängija juba tagasi ilmus, ning peagi keerutasid Bulgaaria tsaari teenistusest vabad sõdurid Rudnovi ruumikas külakõrtsis lähedalasetsivate külade iludusi väledas tantsus.

sõbrad — ma näitan teile selle koha, kuhu see neetud bojaar ühe aasta eset mulda sängitati.“

Nõutult vahtisid sõdurid üksteisele otsa, neis võitles sõjamehelik kohusetunne ebausuga. Viimaks võttis üks vana kapral sõna.

„Boris Neobratševil on õigus,“ sõnas ta pool-sosinal, kuna teised talle lähemale nihkusid, „meie ohvitserid pühitsevad täna komandandi sünnipäeva ja õo on kuupaisteta ning pime. Me saadame heateo korda, kui selle kägistaja latti ajame, nagu seda tegid meie esivanemad. — Kes lööb nõusse?“

Tosin töömehe käsi sirutas üle laua, keegi ei tahtnud maha jääda.

Rudnovi surnuaial, milles vanad jalakad oma lehtedeta oksid ähvardavalt pimedusse sirutavad, seisab salk tundmatuks moonutatud mehi avatud haua ümber.

Vaikselt ja virgalt on nad labidate ja konksudega töötanud, kuni bojaar Miritši kirst neile vastu paistis; nüüd seisavad nad nagu tardunud paigal, laetud püssid laskevalmis, ja ootavad kesk-öötunni lööki.

Haua päitses toetub Boris Neobratšev terava tammepuust teiba najale, mis vampiirile südamesse peab torgatama, et sel kombel ta roimarliku tege-

mängima, tahame tantsida ja lõbutseda, sest türk-lane on meie Mustamägede liitlastelt naha peale saanud.“

Vana kõrtmik vahib ehmunult talle pealekäivatele ohvitseridele otsa, siis avab ta oma hambutu suu ja kogeleb: „Mu härrad — Boris Neobratšev pole siin — tal on — ta on —“

„Puha ükskõik, vana muumia,“ hüüavad noored ohvitserid, kelle peas viinavaimud keerlevad, „kus hoiab meie sõber oma kiunujat kasti? Vän-tamisega saame ju isegi hakkama.“

Mängumehe toauks oli kinni, ta ees rippus tabalukk, kuid peagi oli see ühendatud jõuga kõrvaldatud ja võiduhüüetega tassiti ihaldatud mänguriist kõrtsituppa. Kohe peale seda kõlas vanas külakõrtsihoones rahvushünni viis.

„Nüüd krakovjakki!“ käskis üks sõjaka välimusega kapten, „meie ühesilmaline sõber vajutab seal ikka mingisugusele nupule, kui tants lahti peab minema.“

Vaheldamisi vajutasid ja kruvisid ohvitserid läikivaid väntoreli nuppe — küll praksus ja raksatas see, kuid vändates kõlas ikka jälle „šumi Mariza“.

„Eest ära, sõbrad, laske mind korra lähemale,“ hüüab mõka tupest tõmmates noor inseneriväe ohvitser, „enam kui selle logu kinnimaksimist ta meilt ju ikka nõuda ei saa.“

Ta ajas mõõgaotsa oreli kaane vahele, mis ragisedes lahti pörkas.

Kümme pead kummardusid korraga avatud kasti üle — aga mis see siis tähendab? Oreli-värk täitis ainult kõige pisema osa avarast ruumist. Insener heitis uuriva pilgu kasti ja hüüdis:

„Nii tõesti kui mu nimi on Beltšev — see on ju kõige uuemat konstruktsiooni ülesvõtteaparaat.“

Surmavaikus valitses veel sekundi aja eest lärmitsevas seltskonnas; vanemad ohvitserid komandandiga eesotsas tulid tagakambrist välja ja veendusid selles, et väntorel tööpoolest kujutas õige kavalasti kombineeritud ülesvõtteaparaati, mis ühele nupule vajutamise teel osavasti maskeeritud okulaari abil suurepäraseid momentpilte üles võttis.

Väntoreli kahekordses metallpõhjas leidis hulk ülesvõtteid mäekitsuse kindlustusist Gabrovost Rudnovoni.

„Võtke see vana kõrilõikaja kinni!“ sähvas komandandi hää ruusuvasse vaikusesse, kui kõrtsmik hüilival sammul uksele läheneda püüdis. „Nüüd peame valvel olema, et see ühesilmaline kaabakas põgenema ei pääseks. Teie, kapten Czivan, ühes esimese pataljoni ohvitseridega luurake väljas ja katsuge salakuulaja elavalt kinni püüda; teie, leitnant Robanoff, pidage siin seda vana võrukaela silmas ja pigistage tal kõri kinni, kui ta oma kaaslast peaks hoiatada püüdma — teie, mu härrad, järgige mulle.“

Mõne minuti jooksul oli Neobratševi tuba üksikasjaliselt läbi soritud.

Suur kast valguse vastu tundelike plaatide ja keemiliste segudega toodi toast välja. Kambri nurgast aga leiti imelik rüü, mille orelimängija arvatavasti mõne päeva eest Tirnovost oli kaasa toonud, et sellesse riietatult ja sõdurite ebausku kasutades vampiirina ligipääsmatuid kindlustuse saladusi bengaalitule abil üles võtta.

Tund hiljem kanti seotud salakuulaja kõrtsituppa. Kõidikutest ja haavatud õlast hoolimata karjus metsikult rabelev vang ohvitseridele näkku.

„Teie, bojaaride rämps, seekord olite minust kavalamad. Aga kui mind vanaõelus ise ei oleks taga kihutanud oma verivaenlasele Miritšile ora läbi ta musta südame ajama, siis oleks türklastel nädala aja pärast teie haleda kindluse ülesvõtteid käes olnud! — Nüüd tehke minuga, mis tahate.“

Hilissügise hommiku jäine udu levib üle paljaste jalakalatvade, mis oma oksid ähvardavalt õhku sirutavad. Saja-aastase puu lõhkise peaoksa küljes, mille juurte vahel bojaar Miritši uuesti korda seatud haud asetseb, kõlgub hommikutuules poodud mehe laip — see on Boris Neobratšev, alias Landois, salakuulaja.

Ja surmamasinad töötavad...

Õised varjud laskusid kindluse vallidele ja peenike jääkülm vihm niisutas üksikut vahiposti, kes end ninaotsani hallise mantlisse oli mässinud ja laskemoona laduhoone ees edasi-tagasi kõmpis.

Tornikell Rudnovos lõi kaksteist; sõdur toetas oma püssi vahiputka najale ja lõi endale vagameelselt ristimärgi ette. — Seal — kas ei kostnud ta ees haigutavast värava võlvialusest pilkases pimeduses kähisev naer? Külm judin käis mehel üle selja, kuid järgmisel hetkel löksatas püssikammer ja väriseval sõrmel tõukas mees padruni püssi.

— „Stoi!“ — Tardunult puuris sõduri pilk pimedasse võlvialusesse, milles vosvorlik tulehelk edasi-tagasi liikus. Korraga välksahtas pimeduses rohekas-valge tuleke ja hallide nakkhiiretiibadega õhku pekstes hüppas vaaruvate hüpetega mingi kole hirmutis sõduri poole.

„Vampiir,“ karjatas mees kirjeldamatus hirmus — tärninal langes püss ja silmi käega varjates põgenes ehmunud vaht nõlvakut mööda alla. Veel kord kostis ta selja taga ere naerulagin.

Laia, ümmarguse laua taga Rudnovi külakõrtsi istusid piipu popsatades ja kuldsest säravat slibovizi juues ligikaudu tosin sõdureid, allohvitere ja reamehi ning kuulasid innukalt väntorelimehet juttu. Vahetevahel heitis utustaja pilgu „herrastetoa“ ukse poole, mille tagant kõlas häätesuminat ja naerulaginat. Seal istusid kindluse ohvitserid veini juures.

Veelev meelitaja.
Steen Olga
Cehova ja Franz
Pfaudleriga heli-
filmis „Salapära-
sed soovid“.

TAMARA

Eelsõjaaegne Venemaa oma lõputu avaruse ja särava aadliromantikaga on annud ainet paljudele filmidele, ooperitele, ope-
rettidele ja näib olevat otse ammutamatu. Tõepoolest, sellest ainevallast saadakse alati uusi ja uusi motiive ning leidub küllalt pai-
ku, kus lasta möllata slaavi hinge tulistel kirjadel.

Järjekordne prantsuse suurfilm vene elust viib meid kaugele Siberisse, Mongoolia piiri äärde. Selles jumalast mahajäetud nurgas toimub haarav tragöödia, mis ei jäta külmaks ühtki vaatajat, pealegi, kus osad on nii häis kätes kui seda on Vera

Corene ja Victor Francen omad. Ka teised meile vähemtuntud nimed pakuvad head mängu, andes seega ühtlase ansambli.

„Tamura“ tegelasiks on jällegi kolm-nurk — kaks naist, üks mees.

Lydia, kellegi rikka nahakaupmehe tütar, on pöördunud oma õpinguult tagasi koju, kus ta loodab kohtuda oma kihlatu Grigoriga.

Grigori on ohvitseriks tsaristlikus armees, galantne kavalier, kelle soonis voolab siiski ta esivanemailt päritud tormakat mongooli verd.

Kord stepi ratsutades kohtab ta vae-

ses hurtsikus imeilusat, ent puruvaest neidu — Tamarat. Too oma võlu ja temperamendiga paneb Grigori unustama mürsja.

Ent tema pole Tamara ainus austaja. Juhuslikult satub ta nägema, kuidas keegi kahtlane tüüp, Mossiljeff, Tamarale püüab läheneda. Mõlemi mehe vahel tekib võitlus, kusjuures Mossiljeff Grigori löögist torgatuna langeb vastu kapi nurka, saades seejuures õnnetult surma. Ehmunult näeb Grigori oma teo, tahtmatuid tagajärgi, ent Tamara lohutab teda — stepp oma tuisikliivaküngastega on vaikivaks tunnistajaks ja nii peidetakse laip.

Mõlemi armastaja õnn on siiski üürrike, Mossiljeffi surnukeha leitakse ning Grigori, teades, et kahtlus võiks langeda temale, otsustab põgeneda. Saatulik eksitus teeb õnnetuks kolm inimest ja keerulisele olukorrale toob lahenduse ootamatu lõpp.

„Tamura“ on üks neid filme, millest kinost väljudes jääb mulje, mida veel sageli meelsasti mälestatakse. Siin pole midagi üleaurust, uskumatut. Kõik on lihtne ja liigutav ning annab meile huvitava läbi-
lõike inimhingedest kõigi nende vooruste ja pahedega. Näitab meile, kui palju suudab tasuda armastus ja milliseid ohvreid on valmis tooma armastav naine, teadmisel, et see teeb armastatu õnnelikuks.

„Tamura“ suudab anda meile kõike seda, mida nõuame healt, kunstipäraselt filmilt.

?

Ta... k... kord metsikuseni rõõmus...
... pisarateni kurb... arvast, ei...
... mind enam... teistigi...

Naljaks noormees.
Teda ü mu teele tantsukursus...

Te... dieti: ma pole teda enam...
... Loodan aga, et on teistigi...
... seiseid...

Iga tantsuhuviline loodab

Olevi Saalidele

Pikk tän. 30.

Oleme nagu sihil, süvenedes li ik. luge-
mise.

Tantsides ümber maailma

ÜHE GIRLITRUPPI ROMAAN.

Pole kerge olla isandaks 36 veeleva jalakese üle ja sellegipoolest leidub tal palju kadestajaid. Kellel ninelt? Noh, üks ikka „tantsmeisteril“, kes kõrgelt toolilt vaatab alla lavale nagu väejuht oma laagrite ja kamandab: „Pea püsti, Bulli! Sina, puna-
mütsike, hoia paremat kõrgemal. Nii!“ Ning tüdrukud, pruunid ja blondid, heidavad külmalt oma pead kuklasse ja viskavad saladaid jalgu ühtlases taktis õhku.

Harjutused toimuvad kohmakal, puutrepil, ent filmis näeme „hõbedase trepi tantsu“ palju säravamais raames. See on kummaline trepp, mis seal harjutab ning kelle ahtakestel õlgadel lasub vastutus suurfilmi õnnestumise eest. Seal on puhttantsijatare, kes dubleerivad tähti, miimiliste annetega tantsijatare väikestes osades ning filmitähti, kes siin alles õpivad tantsukunsti abc-ed.

Õhk saalis on otse lämmatavalt palav. Lakkamatult taob klaverdaja marsitaikse ning väsimatult jälgib tantsumeister tütarlaste liigutusi. Nii mõnigi unustab oma närelava ilme, näod muutuvad pingutusest punaseks, ent keegi ei nõrke. Ja vahepeal ollakse lõbusad, nagu koolilapsed.

Trio sõõgivaunis.
Charlotte Thiele, Irene v. Meyendorff ja Carl Raddaz
revüufilmis „Tantsides ümber maailma“.

Kõik need tüdrukud on noored, terved ja ilusad ning ei hooli midagi valeromantikast. Nii mõnigi teeb filmilinal alles oma esimesi samme. Näiteks „Bulli“, väike provintsitütarlaps, kes äratas draamakoolis tähelepanu oma koomiliste võimetega ning nüüd mängib uues Tobis-filmis tütarlast, kes oma naivsusega saadab korda igasuguseid rumalaid tempe. Tantsu õpib ta küll alles siin, ent küllap ta oma osaga hakkama saab, selle eest hoolitseb juba ta väsimatu energia.

„Punamütsike“ on sale, unistavate silmadega kuuteistaastane venelanna. Juba kümme aastat õpib ta balletikoolis, ent alles nüüd andis õnn talle „blanovetoli“, saates talle angažemendi teatrisse ja filmi. Oma piosas on tal ü mõnigi kena stseenikene.

Tumedajunkesilne, suurepäraselt treneeritud Erika on juba filmialal „veteraan“, sest ta esines mitmes stseenis „Bel amis“. Ta suurimaks unistuseks jääb aga soolosa kusagil suurfilmis ning kes teab, ehk saavutabki ta selle kunagi?

Nood on siis kõik need väikesed tundmatud, kes alles ootavad oma suurt šanssi.

Tuntud näitlejatarest aga mängivad mainitud filmis Irene v. Meyendorff, Carola Höhn, Ruth Eweler ja äsjaaavastatud noor, sümboolne näitlejatar Charlotte Thiele.

Nemad kõik moodustavad girlitruppi, kes oma emaliku hoolitsuse Jenny Hilli „lastena“ tantsivad end terves maailmas publiku südameisse.

Igatahes töötab see äsjavalminud film kujuneda selle aasta parimaks revüufilmiks.

Šagrään nahk ehk saladuslikud soovid

Film jätab harva kasutamata maailmakirjanduse huvitavamaid teoseid. On vähe neid, veidigi filmikõhulikke, mis veel pole leidnud kasutamist. Nende köidete hulka, mis, kas oma sisu põnevusest või psühholoogiliselt pacluselt, otse kutsuvad filmima, kuulub ka enamik kuulsat prantslaste Honore de Balzacki teoseid. Tema, moodsa romaani isa, on nagu innukas zoloog loomariigis, uurinud inimhinge keerulisi saladusi. Kuni oma 30 eluaastani lõi ta kerget ajaviiteromaane, ent teised 21 aastat kirjutas ta 36 romaani umbes 3000 tege-
lasega, mis olid ka kunstiliselt väärtuslikud. Teo-
seid, milliseid ta eriti hindas, aetas ta kogusse, pannes sellele nimeks „Inimlik komöödia“ Dante „Jumaliku komöödia“ vastandina. Balzacki parimate tööde hulka kuulub aga tugeva inimtundmusega ja kriitikaga kirjutatud teos „Peau de Chagrin“ (Šagrään nahk), mis ta korrapealt tegi kirjandussõprade lemmikuks ning mis nüüd filmitult kannab tiitlit „Salapärased soovid“.

See on veidi müstiline teos salapärasest nahast, mis võimeline täitma inimese igat soovi, kus-

juures iga soovi juures lüheneb soovija eluiga teatud päevade võrra.

Suurepäraselt kirjeldab Balzack väiklasi ning isekaid soovide, mis tunduvad inimesele nii tähtsatena — raha- ja võimuahnus, eluõnne nautimine. Kas see kõik on väärt seda, et temale ohverdada niipalju päevi oma elust, mida ometi saaks kasutada palju kasulikumalt.

See on tõesti raske probleem, mida siin lahendatakse. Südametunnistusega endakasupüüdjad naised katsuvad igati ära kasutada noormeest, kes oma elunaudinguis läinud liiga kaugele ning nüüd peab tasuma arve, mille elu talle esitab. Tal pole nii palju jõudu, et oma saatusele kindlalt vastu astuda, pigem liukkab ta otsustavad heitlused edasi, ohverdades nende eest osa oma elust, kuni puhas omakasupüüdnud tütarlaps ta suudab noist võrkudest vabastada.

Heinz Hilpforti režii all mängivad selles filmis Hans Holt, Käthe Gold ja Olga Cehova, kes oma mitte sugugi kergete osadega tulevad siiski suurepäraselt toime.

Häire kolmandamas jaamas

Salakauibitsejaist oleme näinud kümneid filme, ent too teema jääb alati nii põnevaks ja mitmekesiseks, et selleainelisi filme võib vaadata ikka uuesti.

Üks selliseid põnevus-kriminaalfilme on „Helioses“ linastuv „Häire kolmandamas jaamas“. Siin rullub vaataja silme eest mööda kirjus tegevustikus põnevaid, traagilisi, romantilisi ja koomilisi episoode inimelust. Peaosalisiks on Gustav Fröhlich ning kuulus norratar Kirsten Heiberg, kes oma zarahleanderlikult sügava häälega võimaldab publikut nii filmis kui kinosaaalis. Õilsust ning vaprust kehastab blond Jutta Freybe, kes nähtavasti ei saagi lahti avameelseid põhjamaa tüdrukuid kujutavatest osadest.

Film viib meid ühte põhjariikidest, kus kehtib alkoholikeeluseadus. Tavaliselt juuakse sellistel „kuivadel maadel“ palju karde-
tavat vägijooki — piiritust. Salakauibandus õitseb. Nüüd tekib küsimus — kas selline seadus, mis võimeline tekitama nii palju kurja, on õige?

See probleem jääb riigimeeste lahendamada, vahepeal juuakse ühes kahtlases „tee-

majas“, mille tõmbenumbriks veelev šansonekk Kaja, süütuna näivatest teetassidest kanget napsi.

Sinna kahtlase urkasse satub ka tollipolitseinik Aarne Kolk. Mida otsib too mees ning peab ta sattuma niivõrd kahtlase lähedusse ilusa Kajaga, et unustab oma armastava pruudi Elga ja langeb veeleva võrgutaja küüsi?

See armastus saab muulgi viisil Aarnele saatuselikuks. Parajasti momendil, mil ta viibib veeleva Kaja kaisutusus, on III jaamas häire. Aarne „lendab“ ning hakkab salapiiritusevedajate kambameheks.

Mõni päev hiljem saab politsei kõikide kahtlaste urgaste jälile. Gangsterid küisivad ehmunult — kes on reetur?

Loomulikult endine tollivalvur. Nood mehed pole just kitsid relva tarvitamisel. Kõlab kaks pauku ühel hetkel, suur laev läheb salapärasel viisil põlema ning keegi süütuks näiv kalastaja osutub lõppeks...

Jah, kelleks ta siis osutub? Sellele annab meile vastuse film, mis ei jäta vaatajaile võlgu ühtegi sensatsiooni ega pinevusmomenti.

Foto Tobis-Cinema.

Humorikas
stseen Gustav
Fröhlichiga heli-
filmis „Häire
kolmandamas
jaamas“.

Dixie Duubar
heidab oma võlu-
vast peakesest
välja kõik mure-
mõtted ning
vaatleb maailma
läbi roosa prilli.

VERIVENNAD

See pole esimene kord, kus „Verevennad“ jooksevad meie kino ekraanil. Aastaid tagasi, öndsail tummfilmi ajastuil, oli see üks Ronald Colmani lööktükke, mida paljud veel praegugi mäletavad.

„Verevennad“ on esmajoones sangarite film, meestefilm, milles on vähe paika armastusele. Naisi peaosalistena on filmis vaid üks ning temagi kuidagi tagaplaanil.

„Verevennad“ pakuvad jälle kord Gary Cooperile, Ray Millandile ja vastavatud karakternäitlejale Robert Prestonile suurepäraseid mänguvõimalusi.

See on lugu kolmest vennast Gestest, kes ohverdavad oma hea nime endi lapsepõlve heategia eest.

Orbudena kasvavad kolm poissi — Bean, John ja Digby Gested — üles Brandoni lossis, koos lossiomaniiku nõbu Isobeliga.

Aastad mööduvad ja lady Brandon, lossi omanik, kuuleb, et ta seiklejast abikaasa saabub ometi viimaks koju, ent ainult selleks, et müüa perkoonnale kuuluvat väärtuslikku safiiri. Bean palvel näitab lady Brandon kõigile kolmele vennale, Isobelile ja ta vennale Augustusele, safiiri. Samal momendil kustub tuli ja selle uuesti süttides on väärtuslik safiir kadunud. Ei tea kedagi süüdistada. Veel samal õhtul lah-

kub aga Bean Inglismaalt, et minna vöörastelceegioni. Talle järgneb ka John, vaatamata oma armastusele Isobeli vastu. Ka Digby ei jää vendadest maha ning nii saabuvad kõik koos Zindermufi forti, kus ülemuseks on äärmiselt toorena tuntud seersant Max Koff.

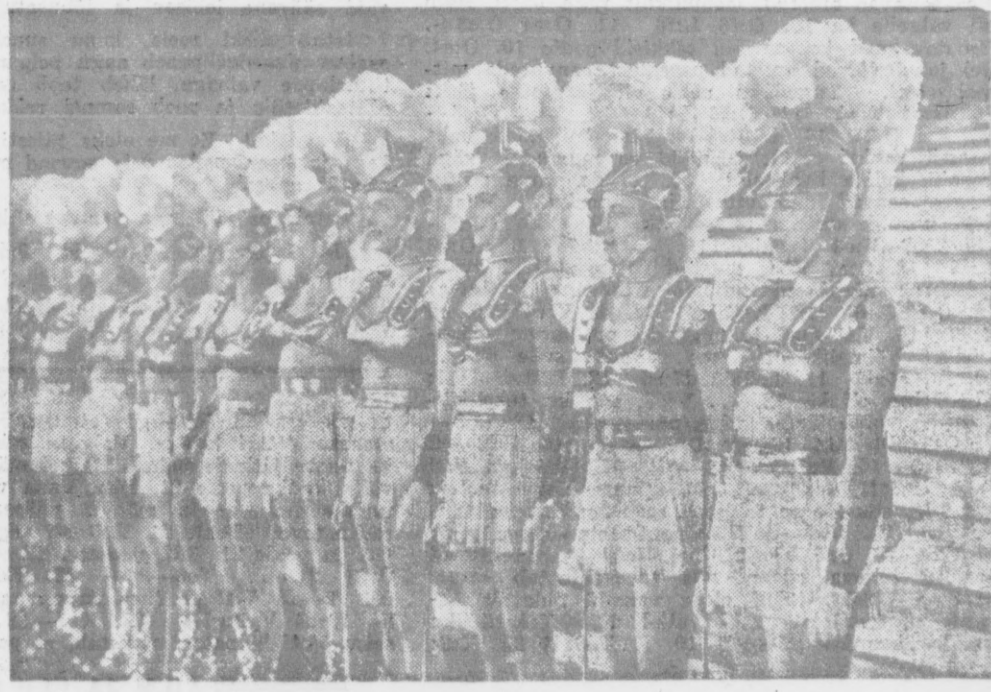
Kuuldes sosinaid, et üks Geste-vendadest evivat kuulsat Brandoni safiiri, otsustab ta selle endale röövida. Seersandi äärmise tooruse tõttu tekib aga fordis mäss ning ülem on sunnitud kutsuma abi väljaspoolt.

Soovitude saabumisel süttib aga äkki fort. Otse sõdurite silme all kaob tugev kindlustus salapäraselt siniste suitsupüvedena troopikasinise taeva alla. Milline oli fort Zindermufi saladus ja kuhu kadus väärtuslik safiir?

Need on küsimused, mis oma põnevusega hoiavad vaatajat oma kätkeis. Otse hinge kinni pidades jälgitakse pinevaid võitlusstseene, nauditakse lähikesi romantilisi hetki ja innustutakse meeste sangarilegudest.

„Verevennad“ on kangelasfilm selle sõna parimas mõttes — kõitev, hästi lavastatud ja suurepäraselt mängituna pakub ta igale naudingurikka õhtu.

Hõbedaseks
armeeks hüütakse
seda girlitruppi
heliilmis „Tantsides ümber maailma“.

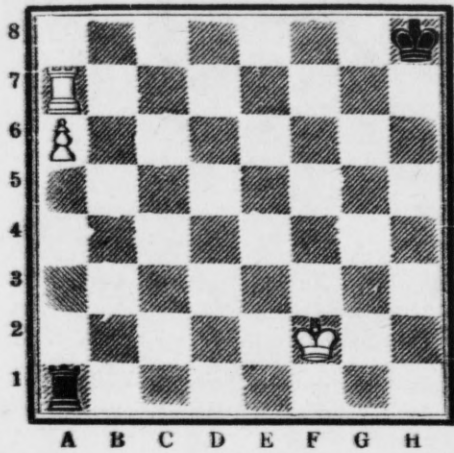
Maleveerg.

Toimetaj K. Rootare.

Palume „Film ja Elu“ malesõpru toimetusele lahkesti teatada, kuidas meeldib teile praegune meie maleuurk ja milliseid soovide oleks teil malemurgade kujundamise suhtes edaspidiseks.

Lõpumäng nr. 2.

Mustad

Valged

Antud seis on J. L. Rabinovitši raamatus „Endspiel“ (II väljaanne, lhk. 310) hinnatud, mustade käigul olles, viigiliseks. Tõestuseks annab raamatu autor järgmise variandi, mille näidanud Löwenfisch: 1. ... Kg8 2. Ke2 Kf8 3. Va8+Kg7 4. Kd3 Vf1 (selles käigus peitub mustade kaitse siht, kavatsus häirida valget kuningat tuledega horisontaal-joontel, milledest kuningal pole kuhugi peituda) 5. Vc8 Va1 (nüüd peituks valge kuninga tulistamise eest väljadele b7 või b8) 6. Vc6 Kf7 (mustad jõuavad kuningaga õigeaegselt läheneda) 7. Kc4 Ke7 8. Kb5 Kd7 9. Vc2 Vb1+ ja viik. Näib, et kõik on õige, ent valgeile leidub uus huvitav võiduvõimalus, peale: 1. ... Kg8 2. Ke2 Kf8 3. Va8+ Kg7 4. Kd3 Vf1 valged jätkavad 5. Va7+1; musta kuninga taganemine 8. joonele oleks nüüd kahjulik, silmas pidades 6. Vb7! järgneva 7. a7.

Vaatleme teisi võimalusi: 1. 5. ... Kf6 6. Vh7! Val 7. a7 Ke6 8. Kc4 Kd6 9. Kb5 ja valged võidavad. Näiteks: 9. ... Vb1+ 10. Ka6 Val+ 11. Kb7 Vb1+ 12. Kc8 Val 13. Kb8 Vb1+ 14. Vb7.

II. 5. ... Kg6 6. Vc7! Val 7. a7 Kf6 8. Kc4 Ke6 9. Kb5 Kd6 10. Vh7 ja edasi nagu eelmises variandis. Diagramm seis autor arvestab, et ka 1. ... Va3 annab viigi peale 2. Ke2 Kd8 3. Kd2 Kf8 4. Va8+ Kg7 5. Kc2 Vf3 6. Vc8 Va3 7. Vc6 Kf7 8. Kb2 Va5 9. Kb3 Ke7 10. Kb4 Kd7 ja valged ei saa võita, kuna must kuningas jääb väljale e7. Ent ka kõik 1. ... Va3 võimaldab valgeile samuti võitu: 1. ... Va3 2. Ke2 Kf8 3. Kd2 Kf8 4. Va8+ Kg7 5. Kc2 Vf3 6. Va7+! variantidega, mis analoogilised ülal näidatutega. Näiteks: 6. ... Kf6 7. Vh7 Va3 8. a7 Ke6 9. Kb2 Va5 10. Kb3 Kd6 11. Kb4 Val 12. Kb5 jne.

Nii selgub, et viigi saavutamiseks on diagramm seis mustadel ainult üks jätk: 1. ... Va5! 2. Ke3 Ve5+ ja 3. ... Ve6 jne.

D. Ruskop — "64".

Malefilmi nr. 1 lahendus.

Avaldame malefilmina toodud Keres-Euwe matši 5-da partii, kasutades suurmeister S. Flohri märkuseid.

Euwe-Keres (Nimzo-india kaitse).

1. d2—d4 Rg8—f6 2. c2—c4 e7—e6 3. Rb1—c3 O:f8—b4 4. Ld1—c2 O—O (seda käiku eelistavad N. Vene malemeistrid, kuna ta veel üheks käiguks hoiab mustadele alal võimalusi: d5, c5, d6 või Re6) 5. Oc1—g5 h7—h6 6. Og5—h4 Rb8—c6 7. e2—e3 Vf8—e8 8. Of1—d3 (ebatäpsus, nagu Keres energiliselt tõestab. Paremini oli 8. Rf3 ja 9. Oe2) 8. ... e6—e5! 9. d4—d5 e5 e4! (väga tugev, mustadele algust andev käik) 10. d5:c6. [Euwe valib lihtsaima tee, hoidudes kõigist siin võimalikest keerulistest jätkudest. Peale 10. Oe2 Re5 seisavad mustad, loomulikult väga hästi. Halb oli valgele ka 10. O:f6 L:f6 11. O:e4 O:c3+. Huvitavaimad keerustised tekkisid peale 10. O:e4. Sel juhul võivad mustad paremini saavutada mitmel teel. Tugevaim neist oli järgmine jätk: 10. O:e4 V:e4 11. Of6 L:f6 12. L:e4 O:c3+ 13. Kf1 O:b2 14. dc (teisiti jääks mustadele kaks vigurit vankri eest), ja nüüd on mustadele väga kasulik kolida kvaliteeti 14. ... dc, kuna vastutasuks saavad nad etturi ja rünnaku. Mustadele kasulik on ka teine jätk: 10. O:e4 O:c3+ 11. L:c3 V:e4 (peale 11. ... R:e4 12. O:d8 R:c3 13. O:c7 Rb4, mustad võidavad küll kvaliteeti, ent valged omavad häid väljavaateid viigiks) 12. Of6 L:f6 13. L:f6 gf 14. dc V:c4 15. cd O:d7 16. Vd1 Oe6 ja mustadel on parem lõpumäng. Võimalik, et Keres valinuks selle jätku.] 10. ... e4:d3 11. Lc2:d3 d7:c6 12. Ld3:d8 Ob4: c3+ (hea oli ka 12. ... V:d8, ent ka tekstikäikuga saavutab Keres selge paremuse) 13. Ld8—d2 Oc3:d2+ 14. Kel:d2 Rf6—e4+ 15. Kd2—e2 Oc8—e6 16. Val—c1 g7—g5 17. Oh4—g3 Va8—d8 18. Rg1—f3 c6—c5! (kuna Euwe taotles 19. Rd4, siis Keres takistab seda huvitava etturikahiga) 19. Vh1—d1 (Kahingut vastu võttes: 19. O: c7 Vd7 20. Oa5 b6 21. Oe1 Ved8 — saavutavad mustad tugeva surve, mis tasakaalustab etturi kaotuse. Sel juhul oleks valgeid pidevalt ähvardanud kvaliteeti kahi väljal d2. Tekstikäiku sunnib ähvardav g5—g4) 19. ... Vd8:d1 20. Ke2:

Nad tutvusid nii...

Ühe abiturienti talvine seiklus...

Paul kahlab juba hulk aega sügavas lumes, otsides sobivaid kuuseoksi toa ukse ette jalamatina laotamiseks. Ta oli alles lõuna ajal saanud linnast, et veeta laupäevaõhtu ja ilus talvine pühapäev maal vanemate juures. Kohe, vabanes kontorit, oli ta asunud suuskadel teele! Mis see mõnisteistkümmend kilomeetrit siis suusatada ei ole! Kodutallu jõudes oli ta saadetud kohe lähedalasetsevast metsast kuuseoksi tooma. Ta aga rakendas ka hobuse ree ette, et teha väikest saanisõitu.

Paul on juba raiunud ka teise sületäie oksa ja sumab nüüd läbi lume saani poole. Äkki märkab eemal teel lähenemas pikkade sammudega üksikut suusatajat. Kuna tee tuleb pikalt mäest alla, lisab liugleja hoogu, et nautida täielikult rõõme, mida pakub mäest allakihutamine.

Paul on juba märganud, et läheneja on tütarlaps ja silmapilkselt saabus poisilikkuse hoos otsustab seda julget sõitjat veidi hirmutada. Ta viskab okste-sületäie maha ja poeb ruttu teeäär- sse noore kuusetihnikusse. Tütarlapse mööda libisedes hakkab aga hirmsa kisa ja puude-ragina saatel tormama maanteele.

Tütarlaps kiljatab, kaotab suuskade üle valitsemise ja kukub üle-pea-kaela teeäärse lund täis- tuisanud kraavi, kadudes peaaegu täiesti lumme. Sündmust tähistavad ainult püstijäänud suusad. Paul tormab nüüd tihnikust teele, olles juba hirmul, et naljal võivad olla viimaks veel kurvad tagajärjed. Kuid juba ajab neiu ke end kartlikult üles ja Paul ruttab abivalmilt aitama.

Tütarlapsel on müts tulnud peast, lastes loo- juval päikesel särada ta kastanpruunidel lokkidel, millised on nüüd tugevasti lumised ja sasis. Tume- daverelises näokses säravad vihaseks suured ja tu- medad silmad, nähes, et oletatavaid teeröövlid moodustab ainult üks naerata noormees.

„Te andestate muidugi! Loodan vähemalt. Ega te ometi jalga ei väänanud?“ alustab Paul lepi- tavalt.

„Häbemata poisike! Nüüd palute muidugi vabandust, aga et kohe aru saada oma rumalu- sist, selleni te ajad veel ei küüni!“ on tempera- mendikas ja vihane vastus.

„Ohoo,“ mõtleb Paul eneses, „sel pole ju häda midagi, kui nii kärgib. Ja või see „daam“ nime- tas mind poisikeseks — no oodaku ta!“

„Ärge siis, kallid neiu, nüüd nii kurjustage — olemine ikka leplikud. See oli ju süütu nali!“ lau- sub Paul julgelt.

„Või nali — see on ju ulakus,“ riieldakse aga kurjalt vastu!

Paul püüab nüüd suure viisakusega tasa teha kogu oma esitise ulakuse. Ta korjab kokku laiali- lennanud suusad ja kepid, kusjuures märkab, et teisel suusal on ots murdunud. Paul aitab ka puhastada suusakostüümi lumest, kuigi tänatakse eitavalt. Sealjuures märkab ta tütarlapse kleidi rinnal, mis paistab avatud kampsonist, ripnemas abiturienti märki.

„Vaata sulle! Ise alles kooliplika ja ütled mulle poisike!“ on Paul üpris pahane, olles uhke, et on juba möödunud üle aasta sellest, kui kandis temagi tähtsana rinnal abiturienti tunnust.

Kui kõik on jälle enam-vähem korras, teeb Paul ettepaneku jätkata teekonda ühiselt tema reel.

„Või veel! Ma ei taha minutitki olla koos sää- rase rumala inimesega!“ pahandab tütarlaps, haar- rates suusad ja asudes minekule.

„Kuid te teine suusk on ju murdunud ja ma luban olla täiesti korralik. Ma isegi töotan olla vait kuni teie kõnelust algate!“ lausub Paul löbu- salt.

„No mina teiega juba vestlema ei hakka!“ turtsub tütarlaps ikka veel vihaseks, olles nähta- vasti pahane, et hirmutajaiks ei olnud teeröövlid, vaid säärane lobisev ja lõbusatujuline noormees.

Istub siiski reele, kuna suusk on katki ja saabub pimedus paneb nagu pelgama. Paul katab tütarlapse vaibaga, läheb toob oma mahavisatud okstesületäie ja poeb samuti rekke.

„Vaadake! Et me oleks täiesti eraldatud nagu kass ja koer, panem teie suusad me vahele! Olete nõus?“ naerab Paul.

Tütarlaps jääb aga vastuse võlgu.

„Ja kuhu ma pean teid sõidutama?“ jätkab Paul.

„Perasaarele, see on siin ligidalt!“ kõlab järsk vastus.

d1 g5—g4 21. Rf3—g1 (otsustav viga, mille tule- museks etturi kaotus. Valgete seis pole rahuldav ka teiste jätkude puhul. Õigel mängujätkul Keres võitnuks ka peale 21. Rh4, kuna vastuasend osu- tunuks halvaks ja mängu pääsenuks ta suurte raskustega. Peale 21. Re5 oli väga tugev 21. ... Of5 ja peale 21. Rd2 otsustas 21. ... Vd8 22. Vc2 Of5) 21. ... Ve8—d8+ 22. Kd1—e1 Vd8—d2 23. f2—f3 Vd2:g2 (hea mänguga teenitud tasu) 24. f3:e4 Vg2:g1+ 25. Ke1—d2 Vg1:c1 (Keres, seisu õieti hinnates, otsustab, et partii on võidetud

Paul vaatab momendi uurivalt, aga lausub kohe tragilt: „Tore on!“

Imestusega juurdleb ta, mida see tütarlaps peaks neilt otsima. Ta tuletab meele kõiki tutta- vaid ja vähemtuttavaid tütarlapsi, kuid ükski ei sobi. Seda neidu näeb ta kindlasti esimest korda!

Sealsamas tekib aga imestuse kõrvale kohe jälle väike vallatusesäde. Selle asemel, et sõita ümber teekäänu, kust juba paistab Perasaare, ta keerab hoopis kõrvale, et sõita veidi ringi. Nad istuvad vaikelt. Paul ümises laulukest ja tütarlaps vahib vihaseks lumistunud metsa. Aega- pidi lahkub ta pahameel ja uudishimu võtab maad. Ja kuidas saadki olla pahane, kui tumenevast tae- vast vaatab nii lõbusana näiv kollakas-kuldne kuu, majasteetlikud kuused sisendavad rahu, ülemeeli- kult tantsivad üksikud langenud lumetähed ja su kõrval istub noormees, kel näib olevat sama üle- annet veri kui sul endal.

Tütarlaps silmitseb altkulmu oma küüdimeest. Selle kasukakraest ja mütsist paistab rahulik, tugevate põsenukkidega nägu. Lõug reedab alga- tusvõimet ja kõrge ots ning nähtavasti hallid sil- mad arusaamist kõigest. Kuid üle kõige dominee- rib mingi lõbususe varjund, mida kinnitavad ka veidi ülespoole keerdunud suunurgad. Visates ohjad vaibale, võtab aeglaselt sigaretkarbi, asetab sigareti suulipsu suhu ja sülitab. Tütarlapsel ei jää tähele panemata ravitud tugevad pikad sõrmed.

„Talupoisil — ja ravitud!“ imestub tütarlaps, huvitades üha rohkem; ka suulips nagu ei sobiks ehtsale maamehele.

Paul pöörab end aeglaselt, et kohendada tütar- lapsel vaipa põveldele. Vaadates talle nii ligidalt otse näkku, tõstab ka tütarlaps silmad, kuid kohates Pauli lõbusat naeratust, pöördub kohe uhke liigutusega kõrvale.

„Mäingi aga pealegi uhket. Arvad, et ma ei näinud, kui piilusid mind enne kõrvalt!“ naerab Paul mõttes ja sunnib hobust kiiremale sõidule.

Korraga hüüatab tüdruk: „Mis see peab tä- hendama? Me oleme jälle vanal kohal tagasi!“

„Jah, vaadake, minu hobune pole harjunud nii kalli koormaga sõitma, seepärast ta õnnest hullu- des ei leia enam kuidagi koduteed!“ deklameerib Paul surmtõsiselt kõlava paatosega.

„Ja mina samuti!“ lisab viivu pärast.

Vastu Pauli ootusi ei hüppa tütarlaps saanit ega lausu ka sõnagi. Ta on vihane narrimise pä- rast, kuid olukord ja noormees hakkavad teda hui- tama. Kuigi tahaks sõmata — isegi lüüa seda tembutajat noormees, siiski taltsutab oma tem- peramenti ja vaikib, olles huvitatud, millega see sõit võiks lõppeda.

Paul on lausa hämmastunud.

„Omataada kiusad teist — aga kiusatu ei tee väljagi! Ei ütle mitte halba sõnagi! See on juba alandav!“ Ja Paul juhib hobuse koduteele. Vai- kides jõutakse Perasaare talu õue.

„Jõudsid sa ometi ka koju!“ lausub ema Pauli tuppa astudes ja nähes tütarlast, lisab: „Vaata, vaata! Sa siis Helmiga juba tuttav! Said ta teel kätte või?“

„Jah, me juba ammu tutvavad!“ lausub Paul, tähele panemata Helmi imestunud nägu, kes alles nüüd taipas, et oli teel tülitsenud pererahva po- jaga, kellele külla sõitis. Paul oli aga pärast- poole teel arutledes taibanud, et see ongi tütar- laps, kellest vanemad rääkisid — ta lubanud ühel pühapäeval või laupäeval neile külla suusatada. Helmi olevat ühes vanematega suvel nende talus suvitunud ja nii saadudki tuttavaks. Suvel Paul Helmi suvitamise ajal maal ei käinud, ja nii ei teadnudki, mis moodi see Helmi-preili välja nägi.

Helmi saab varsti oma üllatusest üle ja lõbu- sas vestluses möödub õhtuine, kuigi nored üks- teisega vähe otseselt räägivad.

Kuna Helmi leiab, et tema temperamendile ei vastaks pikk sõbrustamine ja nagu lepituse otsi- mine Paulilt, otsustab ta teda üllatada.

Paul istub mugavalt laua ääres, kuulab raadiot ja naudib sigaretti. Äkki avaneb uks ja kergelt visatuna potsatab lumepall talle õlale, pu- runedes tükkideks. Heleda naeruga tõmmatakse uks jälle kinni.

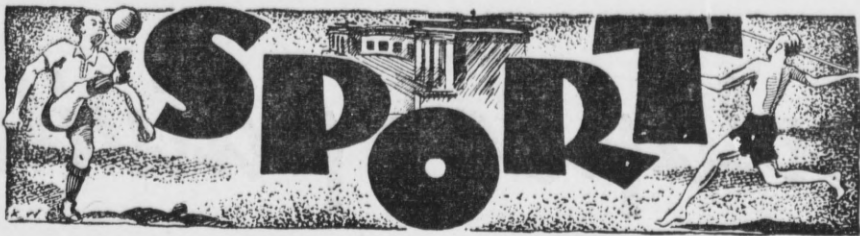
Paul kargab istmelt ja tormab esikusse. Ta tabab Helmi ukse vahelt, enne kui see jõuab lip- sata õue. Naerdes rabeleb Helmi vangistaja süle- lusest.

„Säärase kuriteo karistuseks peate andma suud- luse,“ sosistab Paul.

„Ei!“ lõõtsutab Helmi, kuid õrn löök Pauli põsele näib siiski andvat selleks luba...

H o l l a.

ka vastandvärvi odadega) 26. Kd2:c1 Oe6:c4 27. b2—b3 Oc4—d3 28. Og3:c7 h6—h5 (see ettur on valgete kardetavaim vaenlane) 29. Kc1—d2 Od3—b1! 30. Kd2—c3 h5—h4 (otsustab partii, kuna valgete oda on nüüd seotud diagonaale h2—b8) 31. a2—a4 Ob1:e4 32. Kc3—c4 b7—b6 33. a4—a5 b6:a5 34. Kc4—c5 Oe9—c2 35. Kc5—b5 Oc2:b3 36. Kb5:a5 Kg8—g7 37. Ka5—a6 Kg7—g6 38. e3—e4 g4—g3 39. h2:g3 h4—h3 ja valged alistusid, kuna järgneks musta kuninga jalustuskäik üle välja g5.

Vestlus nädalavahetuse spordisündmustest.

Poks, hoki, suusamaraton...

Südalinna läbikäigukohvik, kuhu enamasti lõunatundidel armastab koonduda meie spordinoorus. Kaks spordipoissi alustavad vestlust.

„Poksivõistlustel käisid?“ pärib üks.

„Mõtled Tallinn-Riia linnavõistlust? — Seda käisin küll vaatamas. Lätlased said ilusa sauna — 7:1 — meile rõõmustav saavutus. Aga kes teab, millises meeleolus siit lahkusid lätlaste esindajad Opss ja Pops?“

„Kindlasti väga paha enesetundega. Aga mehed olid kaunis viletsad lätlased — ainult ühel korral Pops andis väärtsuse, mille tulemuseks oli R. Kaariste võitjakstunnistamine A. Sporgise üle ainult 2:1.“

„Kuidas jäähoki maavõistlus Lätiga oli? — Tahtsin ise vaatama tulla, aga ei saanud.“

„Vaata, see oli võistlus, kus ei saanud mingit meelepaha tõusta lätlaste vastu, sest nad olid tõesti klass oma ette. See kohutavalt kiire reageerimisvõime, ekstraklassiline sõiduoskus ja tihe kokkumäng võlusid mind täielikult.“

„Aga kui nad nii head olid, kuidas nad siis ainult 4:0 ja mitte suuremaskooriliselt ei võitnud?“

„Siin võlgname tänu meie rahvus-mängijate heale kaitseoskusele. Tartus linnameeskond ei suutnud kaitsetaktikaga midagi teha ja näe, said suure sauna — 7:1.“

„Mida sa pühapäeval tegid?“

„Käisin Kalevi poolt korraldatud suusarongiga Aegviidus suusamaratoni jälgimas.“

„Oli muidugi väga põnev?“

„Ei saa salata. Teatud mõttes üllatuseks oli Vello Kaaristo võit, sest enne starti arvati pealtvaatajate seas, et siin pääsevad mõjule enam jõulisemad mehed, esotsas Vold. Säraku. Jakob Tartu ja teiste taoliste meestega, aga näe, Narva piirivalvur-suusataja pani end siiski maksma.“

„Imelik, et teiseks tuli pärnulan Arnold Jensen?“

„Ega see eriti imelik polegi. Too mees kujutab endast tüüpi, kellele sobib nimetus „sisuga mees“, s. t. ta on erakordsete jõureservidega. Olles suvel innukas jalgrattur, asendab ta talvel selle spordiala suusatamisega.“

„Aga Kaaristo on ikka ka tugevate võimetega mees...“

„Ei saa salata. Võita esimesel päeval 18 km ja teisel päeval 50 km — see on juba saavutus.“

„Stop! Ühe maavõistluse-kaotuse oleme hoopis unustanud.“

„Mõtled maavõistlust Lätiga lauatenнисes, kus kaotasime 6:3. Võidupunktide toojaks olid Frants ja Tui. Esimene tõi 2, teine ühe võidupunkti.“

„Käsipalli karikavõistlusi ka vaatamas käisid?“

„Ei, aga nagu näha, andis õhtu vähemalt ühe ilusa matši, kus Russ võitis oma põlise rivaali NMKÜ järele pärast pikemat vaheaga 51:39.“

„Mida me's veel räägime?“

„Eks vähemalt heitlusi siin-seal oli. Noh, kõige rohkem väärib mainimist Veldemani suusahüpe 24 meetrit, aga kui arvestada, et ta varem mitmel korral on mõnegi meetri rohkem hüpanud, siis pole see mark ka midagi erilist.“

SEE ON PÄEVAKOHANE.

Noored! Noored!

Viimasel ajal oleme õige sageli võinud kogeda, et ühel või teisel alal jäävad vanad veteranid võistlustest kõrvale ja teatavad õige lakooniliselt, et loobuvad võistlemisest. Tunneme muidugi tõsist kurvastust selliste sammude puhul, kuid teiselt poolt võime olla rõõmsad — omame terve hulga lootustandvaid noori. Kuigi noored oma võimetelt veel ei küüni vanade tuusade nivooni, on nende esialgsed saavutused küllalt hinnatavad ja lootusi hellitada lubavad. Nii näiteks pühapäevane Tallinn-Riia linnavõistlus poksis andis tunnistust meie nooremate nahkkindameeste suurest püüdlikkusest. Noorematest „ringimeestest“ on suurte eeldustega kõrbeskaallane J. Everts, kes ilmutas end visa pealekäijana ja töötab jääda pikemaks ajaks nimetatud kaalu valitsejaks, pealegi kui senine selle kaalu parim A. Torpel teenib praegu sundaega sõjaväes. Oma võimetelt kaalub esimene vast koguni viimase üles, sest ta omab palju puhtama stiili. Tragi poiss on ka 16-aastane kukk-kaallane E. Kilm, kes arenedes võib kahtlemata tõusta vägagi kõrgele pidestajale. Löögijõudu on ka poolraskekaallasel A. Aguril, kuid tal tuleb siiski veel palju õppida, et vabaneda „maamehe poksist“.

MAAILM SPORDIB TAAS!

Kui vaenutegevuse puhkemisega Euroopas varises varjusrma üldine spordielu, siis nüüd on see jälle jalad alla saanud. Välisradadelt siia saabunud spordikirjad ning -lehed pajatavad jälle ühteist spordielu virgumisest. Nii loeme Ungari spor-

dilehest „Nemzeti Sport“, et seal käivad pidevalt liigameeskondade jalgpallimatšid, saksa „Reichsportblatt“ ja erialalehed, nagu „Kraftsport“ j. t. pajatavad pidevatest heitlustest spordiarenil, kus tsiviilvõistluste kõrval etendavad suurt osa ka heitlused frondisõdurite rindel. Läti spordi häälekandja „Sporta Pasaule“ toob jooksvat materjali sama palju kui meie spordiajakirjandus. Prantsuse autoriteetne „L'Auto“ räägib samuti reast võistlustest, mis vaatamata sõjategevusele on aset leidnud. Ainsana on vaikivas olekus Soome „Urheilulehti“, kuna sportlaste mobiliseerimisega on punkt pandud igasugusele sportlikule tegevusele. Ühendriikide „The Amateur Athlet“ toob järjekindlalt sündmusi kõigist osariigest. Sama teevad inglise „Athletic Journal“, tšehhi „Zimni Sport“ ja mitmed teised spordibülletäänid üle maailma. — Maailm spordib taas!

Autasud

„Film ja Elule“ kirjutatud elamuste eest, millised olid seoses filmiga, määrati toimetuse poolt järgmiselt:

1940. a. nr. 2 „Film ja Elus“ ilmunud kirjutise „Otsin sind, Maipäevade unelm“ autorile Dim'ile tasuks ½ aastakäiku „Film ja Elu“ ja ühe pääsu Tallinna esietenduskinnno.

Harry'le „F. ja E.“ nr. 1 s. a. ilmunud kirjutise eest „Minu elamus ühes filmiga „Usaldusmurd“ — „Looduse“ romaan ja tasuta 2 kuud „Film ja Elu“.

Hilda'le „F. ja E.“ nr. 3 s. a. ilmunud filmielamuse eest „Kui naisdetektiiv jälgib“ — tasuta 3 kuud „Film ja Elu“.

Aili'le „F. ja E.“ nr. 41 1939. a. ilmunud kirjutise eest „Minu elamus seoses filmiga „Maipäevad“ — tasuta 1 kuu „Film ja Elu“ ja üks suuremööduline originaal staarfoto Aili oma valiku järele, millisest filmistaarist ta seda soovib.

Toimetus tänab teid kõiki nende ilusate kirjutiste eest ja loodab, et teie ka tulevikus meie lehte endi kaastöödega rikastate.

Palume autasude saajaid teatada enda täielikud nimed ja aadressid võimalikult kohe toimetusele, et saaksime teile autasud kätte saata.

„Film ja Elu“ toimetus.

Constance vahutab New Yorgi.

ton arvas seda nime tundvat; igal juhul tundis ta aadressi, sest ta oli seda alati endale soovinud; see oli ülemine Park-avenue. Seepärast läksingi esmalt mrs. Englisi juure.

Mind viidi hämmastavasse ja imposantselt suurde ruumi. Sellel oli mustasklakeeritud põrand ja mustjaspunased seinad. Põrandal lammasid segamini tulipunased padjad, nagu oasid kõrbes. Ma vajusin ühele neist. Kes ja mis too mrs. Englis on, ta peab aga olema noor, sest sellistelt patjadelt tõusmiseks on vaja painduvaid põlvi; nad olid vaevu kakskümmend sentimeetrit põrandalt kõrgemal.

Ma silmitsesin umbes veerand tundi ootusrikkalt enda ümber. Siis tuli teener ja teatas, mrs. Englisel olevat hirmus palju tegemist, kuid ta tulevat nüüd varsti.

Viimaks astus mrs. Englis sisse. Pidin tahtmatult mõtlema, kuna töötasin end üles punasest merest, kuidas ta näiks välja plakaadil, sest ta on hoopis „teistsugune“ kui mina.

Aga ma ei ela ju ka sellest, olla „teistsugune“. Seda teeb aga mrs. Englis kindlasti. Seepärast ei ilmu ta rätsepkleidis nagu nood nelisada, ega ka ballitualetis, nagu mass, vaid pikkades käistes, kõrges kaeluses, pika šlepi ja sametis. Ja sealjuures kannab ta lahku ja juuksepalmitut kuklas.

Ja loomulikult on ta venelanna — see on endastmõistetav, kui püütakse olla kramplikult „teistsugune“.

Ta avaldas meeldivalt häälel, mis käsitas ameerika keelt võõrapärase aktsendiga, et oli lasknud mind oodata. Tal olevat pidevalt nii kohutavalt palju tööd, äsja olevat ta dikteerinud kahele kiirkirjutajale ajaleheartiklilt ja nüüd istuvat juba patsiendil ülal büroos ning ootavat teda. Ta oletas, et tean, kes ta on, ja kui ta aru sai, et ma seda ei tea, ütles ta, see olevat tingitud vaid sellest, kuna olen unustlnuk; sest muidu teavad seda kõik inimesed siin. Ta ise olevat kord olnud unustlnuk, kolmekümne aasta eest — ja tol korral oli ta kuueaastane —, nii et ta teadvat, mis see tähendab. Ta teadis vist ka seda, mis see tähendab, hoida alal nii palju aastaid musikaalset, võõrapärast ja „teisiti“ kõlavat aktsenti.

„Millises artistlikus ruumis teie siin elate!“ ütlesin mina ja tundsin end seismiselt segasena.

„Ja, kas pole? Minult oodatakse, et elaksin artistlikes ruumes. Olen ju sündinud venelanna, teate ju —“

No ja, tõepoolest — seda teatakse!

Ta on sünnilt venelanna, ja lastediagnostik elukutselt. Ja ta elab sellest, et kaitsta teiste inimeste lapsi. Ja nüüd ta tahab, et ma teda sealjuures aitaksin.

„Oh,“ ütlen ma, „see on kahjuks arusaamatus. Mul on küll veidi akadeemilist haridust, kuid kahjuks pole ma arst, kes —“

Kuid seda ma ei vajavatki, seda ei omavat ka mrs. Englis ise. Need polevat laste kehalised haigused, mida ta diagnoseerib, vaid hingelised. Mida rikkamad on ameerika lapsed, seda rikkamad hingelt on nad ühtlasi ja seda enam nad kannatavad hingeliselt.

„Ma kannatan, kannatan, kannatan nii, nagu võivad kannatada vaid tunderikkad venelased, kui sellele mõtlen, kuidas neid väikesi lapsehingi vaevatakse,“ ütles mrs. Englis ja tõmbas näo viltu sügavas valus. Ja sellele ülesandele pühendab ta õilsameelselt oma elu ja ohverdab päevast päeva oma südameverd kannatavatele ja rikkale ameerika lastehingedele.

Neegrijazzband mängis tantsuks. nii et juuksed mu peas otse rütmiliselt püsti tõusid.

„Hiilgav muusika, mida nad teevad!“ lausus Ned. Meie jõime šampanjat ja rääkisime, kui me ei tantsinud, jalgpallimatšist.

„Ja teie näite võluv välja — kas te ei lubaks mu reklaamjoonistajal teid portreerida? Olen veendunud, kui võiksin teid kasutada oma tüübina reklaamrünnakul, saavutaksin firmadega kokkuleppeid nagu ei iial varem! Võib-olla saaksin isegi A. E. Shillingu konfektsioonikuulustele ainuõiguse — siis oleksin tõesti „leiutis“, nagu ütlevad teie onu-tütar!“

Ned on tõesti kenim inimene maailmas; ta ei suuda taibata, et ma jalamaid ei saanud hiilgavaimat teenistusk kohta, ta arvab, terve maailm peaks olema võlutud, evides mind oma majas.

„Ma paigutan teie jaoks kuulutuse „Times'is“, siis näete, kuis saate koha!“

Oli hilja, kui astusime autosse. Me sõitsime ka veidi maale; kuid seal oli nii pime, et ma õieti ei saanudki rõõmu tunda maastikust. Seal seisi massiliselt autosid ja nad parkisid kustutatud tuledele pimedal maanteel. Ned tahtis, et ka meie selles reas oleksime parkinud.

Ma pole küll vooruse verstapost ja ma usun, pole alati tähtis, mida tehakse; aga ma olen eurooplanna, ehkki olin jalgpallimatšil ja jöin kokteile, ja seepärast leian, on tähtis, kus ja kuidas käitutakse.

Ned oli veidi pahane; kuid siis talle meenus, et ma kindlasti inspireerin ta joonistajat vahvaiks „Noli me tangere“ kuulutusiks, kui ma vaid seisaksin modelliks — ja mida vahvamad kuulutused, seda enam dollareid. Nii oli ta jälle heas tujus, kui jõudsime onu Haugeni maja ette.

*

Nägin täna imposantset kuulutust „Times'is“ — kuulutus, mis otse võttis hingamise:

„Olen nõus astuma koha suhtes läbirääkimistesse mu Euroopa kaitsealuse eest. Ta on filosoofia doktor, evib ülikoolihariduse, on teinud eksameid prantsuse, saksa ja inglise ülikoolides ja võib ette näidata soovituskirju oma kodumaa suurimailt isikuil. Hea stilist. Räägib soravalt inglise keelt. Stenotüüpist neljas keeles. Suur reisipraktika. Hiilgav tõlkija. Ratsutab, ujub, mängib tennis ja golfi, uisutab ja suusatab, musikaalne ja armastab väga lapsi. Vilunud kontoritöis ja õpetamises. Eelistab tegutseda kodukooliõpetajana või erasekretärina, et õppida tundma Ameerika olusid. Pakkumised saata mrs. T. Suesquehanna 0096.“

Õige üheksasabaga kass! Toda tahaksin tundma õppida!

*

Mina see olen, mina olengi too mrs. T. tubli kaitsealune „Times'is“. Ned arvab, ta polevat vähimalgi määral liialdanud — ma olevat veel enamgi — magus ja kena ja ladylike ja apartne ja jumal teab veel mida — ja et ta mind seal on teinud golfimängijaks, dr. phil'iks ja musikaalseks andeks, need olevat pisiasjad, mida ükski ameeriklane pahaks ei panevat.